

HALKIN

SESSİ

29 Nisan

1975

200 Kurus

3

Tarihi yaratan biricik güç halktır

1 MAYIS

SENDİKA

HÜRRİYETİ!

İŞ

SIKIYÖNETİM

KALKSIN

KAHROLSUN
FASİZM!

BAGIMSIZ
TÜRKİYE

**BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ
VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN!**

ŞEFİK HUSNU

1 Mayıs Nedir?

Yarın eski ve yeni dünya ajansları şu haberleri vereceklerdir: Paris'te, Londra'da, Berlin'de, New York'da... bütün işçiler işi bırakmışlar, yüzbinlerce insanın katıldığı muazzam mitingler, gösteriler yapmışlar, bağırışlar, belki de polisle grevciler arasında ha-liseler olmuş...

Acaba her yıl aynı günde, dinleri, ırkları, dilleri ve devletleri ne olursa olsun, bütün dünya işçilerinin işlerini bırakıp, böyle kitle gösterilerinde bulunmaları sebebi nedir? Onlara çoğu defa —bir işçi için önemli bir şey olan— bir günlük kazançlarını bıraktıran hatta bazen çalıştığı yerden büsbütün kovulmak tehlikesini göze aldırın güç nedir? Her işçinin yaptığı veya yap-mak istediği hareketin anlamını ve önemini değerlendirmesi gereklidir

Varsın, hâkim sınıflar bir komünist ihtilâli korkusuyla titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yok. Kazanacakları koca bir dünya var.

Karl MARKS
Frederik ENGELS

İlk önce şunu söyleyelim ki, 1 Mayıs işçi için her hangi bir dinlenme, eğlence günü değildir. Tersine, bütün işçi hareketi tarihi bize gösteriyor ki, hemen bir yüzyıllık zamandan beri yapılan 1 Mayıs'ta işçi sınıfı asla dinlenmemiş ve gülmemiştir. Belki pek çok yorulmuş, üzülmüş, kurban vermiştir.

1 Mayıs, bilakis yerin altında ve üstünde çalışan milyonlarca işçilerin vapurlarda, trenlerde, madenlerde, fabrikalarda çalışan ve ıstırap çeken bütün işçilerin kendi kaderlerini en iyi düşündüğü, durumunu en iyi anladığı, kapitalist soygunculuğuna karşı sonsuz şikâyetlerini haykırduğu, kendinin de insan gibi yaşama hakkının tanınmasını istediği ve bunun dayanışmalı ve vek vücut bir kitle halinde vaptığı gündür.

Fakat bazen 1 Mayıs'ın amacından saptığı veya bilerek saptırıldığı olmuş, 1 Mayıs herhangi bir bayram günü gibi kutlanmıştır. Bizde de ilk yıllarda 1 Mayıs günü işçiler yemekleriyle aileleriyle kırlara gitmişler, kuzu vermişler, gülmüşler, eğlenmişler, hoşça vakit geçirmişlerdir. Evet, işçinin de büyük nefes almaya, gülmeye, eğlenmeye hakkı vardır. Hem herkesten fazla hakkı ve ihtiyacı vardır... Fakat belirli ve açık bir anlamı ve hedefi olan 1 Mayıs'ı bir eğlence günü olarak geçirmek işçi menfaatlerine karşıdır. İşçi hareketine, işçi idealine karşı bir harekettir. Demir ve petrol kralları, maden ve fabrika sahipleri, borsa bezirganları karanlık kuyularda, kokmuş fabrikalarda, en fena sağlık şartları altında işlettikleri milyonlarca esir işçinin teri ve kanı pahasına kazandıkları paraları en adi ihtirasları için harcayabilirler... Onlar için, 1 Mayıs'ta, Haziran da, Ramazan da, Bayram da, Kış da, Yaz da... her gün serbest, her zaman ve her yerde rahat ve mutludurlar. Oysa işçiler için bayram yapı-caklarıdır. Bizzat kendi yarattıkları değerlerden paylarına düşen derin bir sefalet, sonsuz bir yoksulluktan başka bir şey midir? Onların kullanacak mutlu bir geçmişleri var mıdır? Uluslararası işçi sınıfının geç-mişi cetin mücadelelerle, kaybolmuş savaşlarla, tamir edilmez acı ve mahrumiyetlerle dolu değil midir?

Şöyle bunun içindir ki, 1 Mayıs, işçi sınıfı için bir eğlence ve şenlik günü değil, belki bir çahşma ve yas günüdür. Yas günüdür, çünkü uluslararası işçi sınıfı bugün, işçi düşüncesi, işçinin kurtuluşu için bayatlarını feda eden, kapitalizm kurbanlarının kutsal hatıralarını saygıyla anıyorlar. Çünkü, bütün yıl, şehrin çeşitli sanayi ve ticaret kuruluşlarında, çeşitli yerlerinde birbirlerinden uzak yaşayan işçiler bugün birleşirler, tanışır, ortak dileklerini ortaya atarlar, esir gibi yaşamamak istediklerini anlatırlar, haklarını en gür sesleriyle, hen bir ağızdan isterler.

Fakat 1 Mayıs, bir eğlence günü olmamakla birlikte, her halde işçilerin gaddar patronlara ve bütün soygunculara karşı güç ve kudretlerini gösteren ve işçilerin her memlekette iktisadi hayatın temel direğini teşkil ettiğini anlatan ve bizzat işçilere teşkilatlanmış ve birleşmiş işçi sınıfının ne kadar büyük bir kuvvet olduğunu bildiren bir korku ve ümit günüdür.

Kapitalistler için bir korku günüdür; çünkü yirminci yüzyılın uygarlığında toplumun en yararlı ve gerekli unsurları olan işçileri hala birer esir sürüsü gibi kullanmakta ve soyguncu devam eden sanayi ve tarım patronları, borsa bezirganları, işçilerin bu genel

ve uluslararası gösterisi karşısında düşünmeye mecbur olurlar.

Geçekten de istediği, birleştiği ve anlaştığı dakika-da, değil bir tek memlekette, bütün dünyada iktisadi hayatı, bütün ulaşım araçlarını durdurabilen bir güç kendisinden korkulacak, kendisi sayılacak bir güçtür.

İşçiler için bir ümit günüdür; çünkü, 1 Mayıs günü dünyanın her tarafında işi bırakan işçiler arasındaki dayanışma ve kardeşlik ilişkilerini, menfaat ve gaye birliklerini her zamankinden daha fazla duyarlar, büyük uluslararası bir ailenin muazzam bir işçiler ordu sunun fertleri olduklarını anlarlar, güçlerini daha iyi duyarlar ve cesaretleri artar. Gelecek ve kaderleri hakkında ümitleri çoğalır.

Ve anırlar ki, bugün patronundan hakkını isteyen bir işçinin, bir sendikacının arkasında bir işçi, bir sendikacı vardır... İşçi sınıfının bir kısmına kaldırılacak bir patron eline karşı bütün dünya işçilerinin nasıl elleri kalkacaktır.

İşte arkadaşlar, 1 Mayıs'ın manası ve mahiyeti hakkında az çok bir fikir edinmişsinizdir...

Şimdi size 1 Mayıs'ta dünya işçilerinin ve onun bir parçası olan Türkiye İşçilerinin en başca isteklerinin ne olduğunu da söylemek istiyoruz.

Yalnız daha evvel 1 Mayıs'ın bu çok önemli ve tarihi günü nereden ve nasıl doğmuştur bunu anlayalım, bunun kısa bir tarihçesini yapalım:

1 Mayıs Bayramı Dolayısıyla Bakû'da Müslüman İşçilere hitap

Mustafa Suphi
(1920)

Bütün dünyadaki mazlum insanların bekledikleri mutlu gün, bütün dünyadaki mazlum halkların kaderini birbirine bağlayan büyük bayram!

Yoldaşlar!

Çok kalmadı o bütün insanların kardeşlik bayramına, bana inanınız. Sizin gönlünüzde, sizin ruhlarda çalkalanan deryalara Avrupa'nın o zalim kuvvetleri, o cansız hisarlar, o demir zırhlar ve altın mihraplar karşı duramaz.

Hisarlar, mihraplar, yıkılır, zırhlar delinir, fakat ruh ölmez yükselir. Bu yükseklikler altında ise zalim aciz kalır, nefesini teslim eder, mahvolur. Fakat siz ey esir ve mazlum halklar! Hazır mısınız savaşa? Dünyanın mutluluğunu, insanın bahtını zalimlerden kurtarmaya? Kendinize daima bu soruyu sorunuz, vicdanınızı dinleyiniz! Düşününüz ki, en büyük zafer günleri, geleceğiniz ve mutluluğunuz için hapse, zindana, kana, ateşe, ölüme sabır ettikleriniz, tarihi olgular karşısında size şan verecektir.

Düşününüz ki, en şanlı şenlikler, kendi kaderinizi elinize alacağınız günlerde gerçekleşecek ve onun imanı, kahramanlığı göklere vükseltecek en büyük bayram olacaktır.

Ey dünya! Ey dünyanın yapıcısı olan işçiler!

Proleteryanın birliği ve beraberliği doğrultusunda ve sonra da dünyanın bütün ülkelerinin ve bütün uluslarının emekçi yığınlarının birliği ve beraberliği doğrultusunda büyük çabalar gösterilmedikçe, kapitalizme karşı zafer tamamlanamaz.

Vladimir İliç LENİN

1 Mayıs hareketi, işçi taleplerinin en başcalarından olan «sekiz saatlik iş günü»nden doğmuştur, diye biliriz. Ve bu fikri bundan yetmiş yıl kadar önce ilk defa ortaya atan İngiliz hayalci sosyalistlerinden Robert Owen olmuştur. Bunu elde etmek için, İngiltere'de işçiler ile patronlar arasında çetin ve uzun mücadeleler olmuş ve «Chartism (şartizm)» ismini taşıyan bu büyük hareket o zaman işçi sınıfının güçlü ve örgütlü olmaması yüzünden başarılı olamamıştır. 1848 tarihinden, yani bundan 77 yıl önce, Avustralya kıtasında Yeni Zelanda adasının tarım işçileri sekiz saati resmen kabul ettirdiler.

Bunun üzerine, Amerika'da 1866'da Baltimore şehrinde toplanan işçi kongresi «sekiz saatlik iş gününü» kabul ve bir kanunla tesbitini istedi, fakat bu talepleri kabul edilmedi. Fakat nihayet 1884'de Şikago'da toplanan İşçi Sendikaları Kongresi, sekiz saatlik iş gününü bizzat kendi gücü ile almaya karar verdi, ve bunun için 1 Mayıs 1866 tarihini seçti. Genel bir grev ve gösteri yapılacak ve bu işçilerin talebi elde edilinceye kadar devam edecekti.

Bütün Amerika'daki işçi örgütleri bugün için büyük hararetle hazırlandılar ve o gün Amerika'nın bütün büyük şehirlerinde 5000'den fazla ve büyük ölçü-

Ey İslâm âleminin asirlardan beri ezilmiş esir halkları!

Ey Mısır'da, İran'da, Hindistan'da, Türkistan'da yabancı boyunduruğuna mahkûm olan mazlum kardeşler! Siz de uyanınız, dinleyiniz, şu şikâyet, şu devrim, şu sevinç çığlıkları işitiniz!

Ruhunuzu tirmalayan o tutucu, o cahil zulümkar karanlıklardan kurtularak şu ümit ve hayat dünyasına koşunuz.

Sizi esirlikten kurtaracak, size siyasi ve iktisadi hürriyeti verebilecek büyük bayrama katılınız.

Siz de zafer şarkıları söyleyerek Enternasyonal kardeşlik ve birlik yolunda ilerlemeye çalışınız.

Koy, devrim dünyanın her tarafında zafer bulsun; koy, zalim ve gaddarlar mahvolsun.

Koy, insanları yumruklar altında ezenler, insanlığı ise muhtaclara sadaka vermekten ibaretiler, ezilsin.

Bırakınız, hak ve adalet karşısında bu zalim kâinat titresin.

Müslüman yoldaşlar!

Bütün dünya mazlum işçileri gibi siz de bu ihtilâlde bir şey kaybetmeyeceksiniz Marks'ın dediği gibi, kollarınızı sıkan zincirlerden başka birşey kaybetmeyeceksiniz!

Birleşiniz bütün dünya işçileri! Birleşiniz müslüman işçileri!

HALKIN SESİ

Haftalık Dergi * Sahibi: İlker Sümerkan — Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Erhan Ünsal

— Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11, Cağaloğlu, İstanbul — Yazışma ve Abone

Adresi: P.K. 1112, Sirkeci, İstanbul * Dizgi, tertip, baskı: ÖZGÜR Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi — İstanbul

ABONE ŞARTLARI : Yurtiçi: Yıllık 100, altı aylık 50 lira. Avrupa (uçak): Yıllık 150, altı aylık 75 lira * İLÂN ŞARTLARI : Santimi otuz lira — Yayın ilânları: Sabit çerçeve 100 lira * ANADOLU DAĞITIM: DER-DA — İSTANBUL DAĞITIM: ...

de işçi gösteri oldu. Fakat hükümet, bütün suçları en ilkel insanlık haklarını istemekten ibaret olan işçiler üzerine askeri katalar yollamaktan çekinmedi. Bu zor şiddetin en vahşicesi bilhassa Şikago şehrinde oldu. Bu şehirde, sekiz saatlik iş gününü gösteride bulunan işçiler üzerine askerler ateş açmış, birçoklarının yaralanmasına sebep olmuştur. Ve hükümet sekiz işçi önderini tutuklayarak bunlardan bazılarını idama ve bazılarını müebbet hapis cezasına mahkûm etmiştir. Bir kaç zaman sonra mahkûmların suçsuzluğu meydana çıkmış fakat iş isten geçmiştir. Bu sekiz işçi uluslararası işçi tarihinde, Şikago'nun sekiz kurbanı diye meşhurdurlar. Ve bu masumların kutsal hatıralarını bütün dünya proletaryası 1 Mayıs'ta saygıyla anarlar.

Fakat bütün zor ve şiddetler, bu hareketi durdura madı, çünkü ortaya atılan şiarlar, işçilerin bilinçli çoğunluğu tarafından anlaşılıyordu. Onların en büyük arzusu ve ihtiyaçlarını dile getiriyordu.

Leninizm bize dünya devriminin, ancak kapitalist ülkelerin proletaryasının sömürge ve yarı-sömürge halkları desteklemesiyle ve sömürge ve yarı-sömürgelerin proletaryasının kapitalist ülkelerin proletaryasını desteklemesiyle başarıya ulaşacağını öğretir.

Josef STALİN

İşte bu kötü olaydan üç yıl sonra 1889'da Paris'te toplanan İkinci Enternasyonalsın Birinci Kongresi bir taraftan bu zulüm hareketini protesto etmek diğer taraftan sekiz saatlik iş günü isteğini daha büyük bir güçle savunmak için bütün dünya işçilerinin katılımıyla uluslararası bir gösteri nümayiş yapılmasına şu şekilde karar verdi: Belli bir günde uluslararası bir nümayiş düzenlenecektir. Ve bütün şehirlerde sekiz saate indirilmesini ve Paris - Enternasyonel Kongresi kararlarının uygulanmasını isteyeceklerdir. Bu gösteri günü olarak belirli bir tarih ileri sürülmediği için, Amerika çalışma Federasyonu'nun sekiz saatlik iş gösterisi için seçtiği 1 Mayıs günü kabul edilmiştir.

1890 yılı 1 Mayıs'ında yapılan bu uluslararası iş barakamı ve gösterisi bütün memleketlerde o kadar başarılı yapıldı ki, 1891'de Brüksel'de toplanan Enternasyonel'in İkinci Kongresi bu gösterinin her yıl aynı gün de yapılmasına karar verdi.

Bütün kapitalist ülkelerin proletaryasıyla, Japonya'nın, İngiltere'nin Amerika Birleşik Devletleri'nin, Almanya'nın İtalya'nın ve diğer bütün kapitalist ülkelerin proletaryasıyla birleşmeliyiz, çünkü emperyalizmi yıkmanın, ulusumuzu ve halkımızı kurtarmanın, dünyanın diğer uluslarını ve haklarını kurtarmanın tek yolu budur.

Mao ZEDUNG

1 MAYIS

Josef Stalin

Savaşan ülkelerin açgözlü burjuvazilerinin dünyayı kana buladıklarından bu yana nerdeyse üç yıl geçti.

Dünya kadar öz kardeş olan, fakat bugün asker kılıfına sokulup, düşman olarak karşı karşıya duran bütün ülkelerin işçilerinin birbirlerini proletaryanın düşmanları yaralarına yaraladıkları ve öldürdüklerinden bu yana neredeyse üç yıl geçti.

Halkların yaşayan güçlerinin kitleler halinde yok edilmesi, kitle halinde yıkıntı ve sefalet, bir zamanlar gelişen şehir ve köylerin harabe haline gelmesi, kitle halinde kıtlık ve çöküntü: Bütün bunlar, bir avuç taçlı ve taçsız sayguncunun, yabancı ülkeleri yağmalaması ve baş döndürücü milyonluk kazançlar vurması için, işte bugünkü savaş bu amaçla yapılıyor.

Dünya savaşın demir pençesi altında boğazlanmaya başlıyor...

Avrupa halkları boğulmak üzere ve savaş istahlısı burjuvaziye karşı başkaldırmaya başladı bile.

Rus devrimi, işçileri birbirinden ayıran duvarda ilk gediği açıyor. Rus işçileri, genel «yurtseverlik» sarhoşluğu anında unutulup giden «Bütün ülkelerin proleterleri, bir-

1 Mayıs Uluslararası Dayanışma ve Mücadele Günümüz

Bütün dünya işçileri ve ezilen halklar, 1 Mayıs bayramını büyük zaferler kazanarak karşıyorlar. Kamboçya halkı, bu yılın 1 Mayıs'ında dünya halklarına büyük bir zafer armağan etti. Yiğit Vietnam halkının kesin zafer günü de çok yakın. Kamboçya ve Vietnam'ın bu yıl kesin kurtuluşa kavuşması, son çeyrek yüzyılın tarihi içinde eşsiz bir önem taşıyor. Bugün dünya, İkinci Dünya Savaşından bu yana görülmemiş bir devrimci gelişme yaşıyor. Dünya halklarının baş düşmanları olan her iki süper devlet de büyük güçlükler içindedir. ABD emperyalizminin yıldızı sönmektedir. Sovyet sosyal emperyalistlerinin ise maskesi düşmekte, gerçek yüzleri açığa çıkmaktadır. İki süper devlet, sürekli olarak «yumuşama»dan dem vurmakta, fakat aslında dütün güçleriyle bir dünya savaşına hazırlanmaktadır. Dünya işçilerinin uluslararası dayanışma günü olan 1 Mayıs, bu yıl aynı zamanda emperyalist savaşa karşı bir mücadele çağrısı olmalıdır. Yeni bir dünya savaşını ancak dünya halklarının devrimci mücadelesi ve dayanışması önleyebilir.

Bu konuda halkımıza da büyük görevler düşmektedir. Yurdumuzun bulunduğu Orta Doğu ve Doğu Akdeniz bölgesi, iki süper devlet tarafından bir barut fıçısı haline getirilmiştir. Her an bir savaş tehlikesinin söz konusu olduğu bu bölgede, Türkiye ordusuna ABD emperyalizmi ve NATO'nun jandarmalığı görevi verilmiştir. Bütün Türkiye halkı, emperyalist çıkarlar uğruna savaşa sürülmeye ve cephelede kırılmaya karşıdır. Kardeş Arap halklarının haklı davasını daha güçlü olarak desteklemeli ve Kıbrıs'taki işgale son verilmesi mücadelemizi yeniden kuvvetlendirmeliyiz. Bütün dünya halklarına borçlu olduğumuz dayanışma görevini ancak böyle yerine getirebilir ve yurdumuz emperyalist savaş felâketinden ancak böyle koruyabiliriz.

Hakim sınıflar, işçi sınıfımıza 1 Mayıs hediyesi olarak yeni grev ya sakları getiriyorlar. İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı da 1 Mayıs'tan itibaren grevleri izne bağladığını ilân etti. İstanbul Sıkıyönetim Ko-

mutanlığının bu kararı, işçi sınıfımızın 1 Mayıs mücadelesinin gününün en önemli talebini de tayin etmiş oluyor: «Sıkıyönetim kalkmalıdır!»

Sıkıyönetim bütün uygulamalarıyla büyük burjuvazinin emekçi halk üzerindeki zorba diktatörlüğünün en önemli aracıdır. Faşist iktidarlar, halkın her türlü hürriyetini zorla ortadan kaldırmıştır. Halkı ezenler ve sömürenler için her şey serbesttir. Ezilen ve sömürülen emekçi halk ise, Sıkıyönetim altında ne grev hakkına sahiptir, ne de diğer demokratik hürriyetlere. Binlerce işçinin işten atıldığı, sendika hürriyetinin devamlı saldırı altında olduğu, pahalılık ve yoksulluğun halkın sırtındaki yükü arttırdığı ve faşist saldırıların azgınlaştığı bir ortamda, işçi sınıfına ve emekçi halka kendini savunması ve haklarını araması için hiç bir hürriyet bırakılmamaktadır. Böylece hakim sınıflar, işçi sınıfımızın 1 Mayıs mücadelesinin program ve taleplerini de kendi elleriyle yazmış bulunuyorlar.

Sıkıyönetim ve grev yasaklamaları kalkmalıdır!

İş güvenliği ve sendika hürriyeti!

Polis, jandarma ve komando zulmüne son!

141, 142 ve 146. maddeler kaldırılmalıdır!

Bütün faşist kanunlar ve Devlet Güvenlik Mahkemeleri kaldırılmalıdır!

Kürt halkı üzerindeki baskılara son!

Kıbrıs'tan bütün yabancı askerler geri çekilmelidir!

NATO jandarmalığına ve Amerikan boyunduruğuna hayır!

HALKLARA ÖZGÜRLÜK!

PAHALILIĞA SON!

KÖYLÜYE TOPRAK,

HERKESE İŞ!

BAĞIMSIZLIK VE

DEMOKRASİ!

İşlerdeki arkadaşlar,

1 Mayıs Bayramınızı yürekten kutlarız. Mücadelede yanyana olacağımız günlerin, yakın olması dileğiyle, devrimci selâmlar!

HALKIN SESİ

leşiniz!» şiarını ilk olarak ilân ediyor.

Rus devriminin gürlemesiyle batının işçileri de uykularından kalkıyorlar. Almanya'da grevler ve gösteriler, Avusturya'da ve Bulgaristan'da gösteriler, tarafsız ülkelerde grevler ve mitingler, İngiltere ve Fransa'da gittikçe artan kaynaşma, siperlerde kitleler halinde kardeşleşme: Bunlar gelişmekte olan sosyalist devrimin ilk habercileridir.

Ve bugünkü bayramımız, 1 Mayıs bayramımız, oluk oluk kan akarken, halklar arasında yeni kardeşlik bağlarının perçinleneceğine dair bir işaret değil midir?

Kapitalist soyguncuların ayaklarını bastıkları yer yaşıyor. Çünkü Enternasyonalsın kızıl sancağı Avrupa üzerinde yeniden dalgalanıyor.

Yüzbinlerce Petrograd işçisinin, bütün dünya işçilerine kardeşçe elini uzattığı bugün, 1 Mayıs günü, yeni bir devrimci Enternasyonalsın doğmasına hizmet etsin!

Bugün Petrograd'ın bütün meydanlarında çınlayan «Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!» şiarı dünyayı sarsın ve bütün ülkelerin işçilerini sosyalizm mücadelesinde birleştirsinsin!

Kapitalist soyguncuların başları üzerinden, onların soyguncu hükümetlerinin başları üzerinden bütün ülkelerin işçilerine elimizi uzatıyor ve sesleniyoruz:

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın halkların kardeşliği.

Yaşasın sosyalist devrim!

**KAR—DER, FİKİR—BİR,
İSTANBUL DGB
ALTINDAĞ GENÇLİK BİRLİĞİ
ANADOLU YAKASI LİSELİLER
BİRLİĞİ VE DLB'NİN 1 MAYIS
BİLDİRİSİ:**

«İşçiler! Kardeşler! Bütün Halkımız!»

«Bugün 1 Mayıs, Bugün dünya işçilerinin mücadelesinde ve dayanışma günü, Bugün, bütün dünya işçilerinin yüreği kardeşlik ve mücadele azmiyle çarpıyor.»

«Dünyanın ezilen işçileri bugün kadar haklarını kazanmak için sayısız mücadelelere açıldı. Bu uğurda yüzbinlerce şehit verdik. Birçok ülkede işçi sınıfı bütün halka önderlik ederek zaimlerin iktidarını yıktı. Bu yıl 1 Mayıs sevinçli haberlerle geldi. Kamboçya halkı zafere ulaştı. Vietnam halkı zafere ilerliyor, Emperyalistler birçok ülkede yeniliyor.

«Bugün hâlâ dünyanın büyük bir kısmında işçi sınıfı ve halklar emperyalist zulüm ve baskı altında eziliyor. Bizim yurdumuz da bu ülkelerden biri. Yurdumuzda patronların ve ağaların faşist diktatörlüğü hüküm sürüyor. Faşistler halkın yükselen mücadelesini kanla ve zulümle ezmeye çalışıyorlar. Bir hafta önce polisler ve komandolar devrimci gençlere saldırdı, ABDİ GÖNEL adındaki bir işçi kardeşimizi vurarak öldürdüler. Ülkemizde bu yıl 1 Mayıs'ı faşist saldırılar altında hincımızı bileyerek kutluyoruz.

«İşçi sınıfımız ve halkımız azgın bir sömürü altında. Birçoğumuz 12 saat çalıştırıyoruz. Hâlen 8 saatlik işgünü için mücadele etmek zorundayız. Patronlar gencecik çocuklarımızı ve kadınlarımızı insafsızca sömürüyorlar. Patronlar her gün yüzlerce kardeşimizi işten atıyor. Hâlâ iş güvenliğimiz yok. Sarı sendikalar bizi patrona köle ediyor. Reformcu sendikalar haklarımızı savunmuyor.

Sendika seçme özgürlüğümüz yok. En küçük direnişlerimize bile polis ve panzerler saldırıyor.

«Patronlar bizi açlığa ve sefalete mahkûm etmek istiyorlar. Sıkıyönetim tam da 1 Mayıs'ta bütün grevlerimizi ve direnişlerimizi yasakladı.

«Bugün hâlâ siyasi teşkilatlanma hakkımız yok. Halkın menfaatlerini savunan ve onun kurtuluşu için mücadele eden devrimciler kurşunlanıyor, zindanlara atılıyor.

«Bugüne kadar en küçük haklarımızı bile mücadele ederek aldık. Şerif Aygüller, Hüseyin Çapkan'ları bu uğurda şehit verdik. Bundan sonra da mücadele etmezsek, sömürü ve zulüm daha da artacaktır.

«Bizi, revizyonistlerin 'uslu durum' vaazları ve reformcuların 'sosyal barış' vaatleri kurtaramaz. Biz kurtaracak biricik güç kendi gücümüzdür.

Mücadelemizi ancak kendi birliğimize ve gücümüze dayanarak zafere ulaştırabiliriz. Birliğimize ve mücadelemize azmimiz önünde yıkılmayacak engel yoktur.

Haklarımızı almanın, faşizmi ve zalimleri yıkmanın yolu, birleşerek mücadele etmektir. 1 Mayıs bizim mücadele ve dayanışma azmimizi güçlendirsin!

«Yaşasın işçi sınıfının kardeşliği!

«Yaşasın bütün dünya işçilerinin dayanışması!»

Karlık Tepe Kültür ve Dayanışma Derneği (Kar-Der), Anadolu Yakası Liseliler Derneği, Fikirtepe Halk Birliği Derneği (Fikir-Bir), İstanbul Devrimci Gençlik Birliği, Altındağ Gençlik Birliği, Devrimci Liseliler Birliği.

**FAŞİZME KARŞI
SAVAŞ HAFTASI**

Aralarında TÖB-DER, TSİP, İYÖKD ve Halkın Sesi dergimizin de bulunduğu 25 kuruluş, önümüzdeki haftayı «Faşizme Karşı Savaş Haftası» ilan ettiler. Bu kuruluşlar, yayınladıkları bildiride şöyle diyorlar:

«Faşizan girişimlere karşı sessiz kaldıkça, bu girişimler yoğunlaşacaktır. Anti-emperyalist, demokratik ve yurtsever güçler her türlü yöntemi kullanarak faşizan girişimlere karşı etkin bir mücadele yürütmek ve kitleleri uyarmakla görevlidirler.

«Biz anti-emperyalist, demokratik, anti-faşist güçler, işçi sınıfı ve emekçi halklar için emperyalizmin ve faşizmin karşısında canlarını ve ruh devrimcilerinin anısını faşizme karşı etkin bir mücadele vererek yaşatacağız.

«KAHROLSUN FAŞİZM!

«YAŞASIN EZİLEN HALKLARIN KURTULUŞ MÜCADELESİ!»

**İSTANBUL DGB'NİN
AÇIKLAMASI**

İstanbul Devrimci Gençlik Birliği Başkanı Mete Uygur, basına yaptığı açıklamada şunları söylemiştir:

«Önümüzdeki haftada halkımız için hem bayram, hem de yas günleri var. Gençliğin ve tüm halkımızın Bayır - Menderes faşist diktatörlüğüne karşı yürüttüğü büyük kitle mücadelelerinin 15. yıldönümü olan 28-29 Nisan; Sıkıyönetimin grev yasasıyla tebrik ettiği 1. Mayıs İşçi Bayramı; Niyazi Yıldızhan'ın kurşuna dizilişinin 3. yıldönümü olan 4 Mayıs; Deniz, Yusuf ve Hüseyin arkadaşlarımızın katledilmelerinin 3. yıldönümü olan 5-6 Mayıs ve dünya halklarının faşizme karşı zafere ulaşmalarının 30. yıldönümü olan 8 Mayıs, hep önümüzdeki günlerde yer alıyor. Biz DGB olarak bu haftanın halkımız için bir mücadele haftası olmasını diler ve faşizmle mücadelede diğer anti-faşist güçlerle her zamanki gibi omuz omuza olduğumuzu açıklarız.»

TUĞBAY İŞÇİLERİ:

'Sendika özgürlüğü ve iş güvenliği için sonuna kadar direneceğiz'

Kırk Tuğbay işçisinin direnişi geçtiğimiz Perşembe 19'uncu gününü doldurdu. Ölüm orucu tutan üç işçiden biri, sekizinci günün akşamı, ikisi de onbirinci günün akşamı fenalaştıkları için hastaneye kaldırıldılar. Diğer işçiler, direnişlerini fabrikamız önüne kurdukları çadırda sürdürüyorlar.

İstanbul Kartal Maltepe'sinde bulunan Tuğbay Sanayi fabrikasında ayda 350 liraya çalışan işçiler vardır. Direnişteki işçiler sendikalaşmak istedikleri için bir süre önce kanunsuz olarak işten atılmışlardır. Kanunsuz lokavt uygulamasından sonra patron tarafından çağrılan polis, işçileri işyerinin önünden zorla dağıttığı, daha sonra gelen Bölge Çalışma Müdürü görevlisi ise hiç bir işçiyle konuşmadan patronun ağzından bir rapor tutmuştur. Atılan işçilerin müracaatı üzerine, bu rapora dayanarak patronun hakkı olduğu, işçilerin hiç bir hakkı olmadığı cevabı verilmiştir. İşçiler, Bölge Çalışma Müdürlüğü'nün ve polisin patronların emrinde olduğunu bir kere daha anladılar.

Tuğbay işçilerinin asıl yüzünü görmeden üye oldukları Tek-Met İş sendikası işçilerin isimlerini patrona bildirerek ve topluca viziteye çıkmalarını söyleyerek işçilerin işten atılmasına önayak olmuştur. Sarı sendika direnişi desteklememiş, devamlı olarak «biz kanunî yollardan uğraşırız» diyerek işçileri pasifleştirilmeye çalışmıştır. Sarı sendikacılar sözde «kanunî» yollardan patronla konuşmaya giderken, yanlarından işçilerin bir temsilcisinin bulunmasını kabul etmiyorlar. Tuğbay işçileri şimdi mücadele içinde Tek-Met-İş'in sarı yüzünü daha iyi görmekte-dirler.

Tuğbay işçilerinin yürüttüğü kararlı mücadele patrona korku salmaya başlamıştır. Patron işçilerin birliğini bozmak için bir kısım işçiyi işe alacağını söylüyor. Tuğbay işçileri ise hiç bir oyuna gelmeyeceklerini, tek bir arkadaşlarının bile dışarıda kalmamasını kabul etmeyeceklerini sendika özgürlüğü ve iş güvenliği için mü-

cadelede kararlı olduklarını belirtiyorlar. Tuğbay işçileri dergimizin sorularını şöyle cevaplandırdılar.

SORU: Mücadeleniz nasıl başladı?

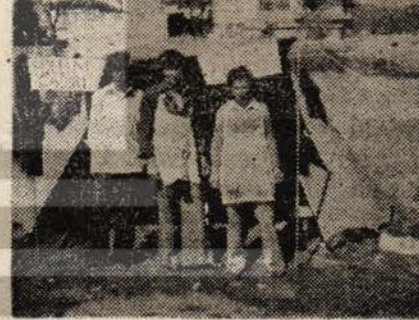
CEVAP: Fabrikada 60 kişi çalışıyor. Biz sendika getirmeye karar verdik. 40 arkadaşımız Tek Met İş'e üye oldu. Sendika fabrikaya ve Bölge Çalışma Müdürlüğüne üye bildirimini yaptık. Bunun üzerine patron 7 arkadaşımızı işten attı. Sendikaya ne yapmamız gerektiğini sorduk. Bütün arkadaşların viziteye çıkmasını tavsiye ettiler. 19 Martta viziteye çıktık. İstirahat alanlar evlerine gittik. Almanlar 20 Martta işbaşı yapmak için fabrikaya gittiklerinde patron kapıları kapatıp hiç kimseyi içeri almadı. Öğleden sonra ustalarla, kendisine yakın 4-5 kişiyi içeri aldı. Geri kalan 40 kişinin de 17. maddeden tazminatı çıkışı yapıldı.

SORU: Fabrikadaki iş şartları nasıl?

CEVAP: Kaynakhanelerde çalışanlara ücret verilmiyor. Preshanelerde çalışanların eldivenleri yok. Sigortasız işçi çalıştırılıyor. Hiçbir iş güvenliği yok. Herkese asgari ücret veriliyor. Çıracı olarak alınan işçi, ertesi gün makineye veriliyor. Tabii bu yüzden iş kazaları birbirini kovalıyor.

SORU: Çevreden, diğer işçilerden destek görüyorsunuz?

CEVAP: Çevredeki devrimci derneklerden ve arkadaşlardan maddi ve manevi destek görüyoruz. Bize devamlı gelip güç veriyorlar. Diğer arkadaşlarla aramızda dayanışma doğdu. Bu, işçi sınıfının birliği açısından önemli. Mücadelemiz başarıya ulaşmasa bile, bunlar kazançlarımız.

Epengle'nin mürekebi kurumadan TSİP Revizyonistlerinin Tuğbay'daki yeni sahtekârlıkları

Tuğbay'daki 40 işçi arkadaşın sürdürdükleri direnişe de musallat olan TSİP revizyonistleri, sahtekârlıklarına bir yenisini daha eklemişlerdir. Direniş Komitesi'nin kararıyla kabul edilen bildiriyi metnini basına götüren TSİP'li revizyonist, «amumlu kâğıda göre» ayarlamalar (!) ve eklemeler yaparak, hem direnişteki işçilere, hem de işçilerle dayanışma içindeki demokratik derneklere karşı tam bir burjuva üç-kâğıtlılığına girişmiştir.

Baskıdan gelen ilk bildirimler ele geçemez durumu farkeden Tuğbay işçileri ve Direniş Komitesi, hemen baskının durdurulması için harekete geçmiştir. Basım işi iptal edildikten sonra direniş çadırının önünde işçileri tersleyecek kadar ilerli giden TSİP revizyonistleri, gereken cevabı yine işçilerden almışlardır. Özeleştirilmesi istenildiğinde, «bunun bir problem yaratacağının düşünülmeyeceğini» söyleyerek bu cesareti gösteremeyen revizyonistler, hazır kılıflarının da minareye uymadığını gördüler.

«Aman spekülasyon yapılımsın! Aman durum yayılımsın!». Revizyonistler, Tuğbay işçilerinin direniş çadırında son kez böyle çırpındılar. Ama sahtekârlıkların, örtbas etmek için boşuna debeleniyorlar. Gerçekler inatçıdır. Somut mücadele pratiği, kimin ne mal olduğunu ortaya seriyor. Sınıf mücadelesinin çetin şartlarında, işçi sınıfının hareketinin gerçek düşmanları yüzlerini saklayamıyorlar.

KISA HABERLER

★ Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı, AST'ı kapatmış ve kapısını mühürletmiştir. Sıkıyönetim'in bu kararı, faşizmin yurdumuzda devrimci bir oyuna dahi tahammülü olmadığını gösteriyor. Bu karar, ülkede bugünkü uygulamaların Erim hükümeti zamanını aratmadığını gösteriyor.

★ 21 Nisan 1975'te bir forum düzenleyen İTÜ öğrencileri, gerici disiplin yönetmeliğinin değişmesini amaçlayan 11 talebi kabul ettiler. Forum sırasında faşistler Taşkışla binasını basmak istemiş, ancak öğrenciler tarafından püskürtülmüşlerdir. Olaydan sonra dekanlar okulu 1 gün süreyle kapattıklarını ilan etmişler, öğrenciler ise gösteriler yapararak rektörü kitle önünde tartışmaya davet etmişlerdir. Aynı gün polis, okulun ayın 29'una kadar kapatıldığını öğrencilere bildirmiştir. Okuldan çıkan öğrenciler kapıda panzerler karşılamış, Taksim'de toplanan gençler, mücadelelerinin halkın mücadelesinin bir parçası olduğunu belirttikten dağılmışlardır.

★ SON DAKIKA: Ankara gençliği, 24 Nisan Perşembe günü İstanbul olaylarını protesto amacıyla, 25 Nisan Cuma günü Siyasal Bilgiler, Hukuk, Hacettepe, Yükseliş ve Gazi Eğitim'de boykotlara başladı. Siyasal Bilgiler Fakültesi önünde 2000 kişilik bir forum yapıldı. Polis boykot yapan gençlere saldırdı. Yükseliş'in önünde 2 yaşında bir çocuk ağır yaralandı. Bütün okularda birçok genç yaralandı ve tutuklandı.

Yaşasın Tekstil işçi Birliği ve mücade

Bugün Tekstil işkolunda azgın bir sömürü hüküm sürüyor. Patronlar, Tekstil'deki buhranın yükünü işçilerin sırtına yükleyerek sömürülerini daha da artırıyorlar. Şimdi patronlar yüzlerce işçiyi işten çıkarmaya devam ediyor. Çukurova patronları işçileri 21 gün mecburi izin yapmaya zorladı. Sıkıyönetim aileleriyle birlikte yüzbinlerce işçiyi ilgilendiren Tekstil grevlerini durdurdu. Son olarak patronlarla sendikalar arasında İstanbul Merkez Komutanlığının baskısı altında sözleşmeler imzalandı. İşçi hakları satıldı. Tekstil işçileri bütün bu baskılara boyun eğmeyecektir.

TEKSTİLDEKİ BUHRAN

NEREDEN GELİYOR?

Emperyalist ülkeler verimsiz bir dal olarak görüldükleri tekstil son yıllarda geri ülkelere bırakılmadılar. Hâkim sınıfların 1960'lardan sonra Avrupa emperyalistleriyle iktisadi bağlarını sıkılaştırması, özellikle Tekstil dalını Avrupa emperyalistlerine iyice bağımlı hale getirdi. Bugün emperyalist ülkelerin içine düştüğü ve her geçen gün derinleşen buhran Tekstil işkolunu şiddetle etkiliyor. Bu buhranın sonucu olarak Avrupa ülkelerinde satın alma gücünün düşmesi Tekstil ürünlerine olan talebi azaltıyor. Diğer yandan geri ülkelerde hükümetlerin «vergi iadesi», «primler» gibi «teşvik tedbirleri» ve emperyalist ülkelerin çeşitli yollardan yaptıkları destek, sermayenin Tekstil işkoluna akmasına yol açmış ve önemli bir üretim kapasitesi doğmuştur. Üretimin artmasına karşılık dış pazarların daralması, önemli stokların birikmesine sebep olmuştur. İşte bugün Tekstil patronlarının kopardıkları buhran feryatlarının anlamı budur.

DEMİREL HÜKÜMETİ, TEKSTİL PATRONLARINA DAYANIYOR

Tekstil patronları çeşitli iktisadi ve siyasi örgütleri vasıtasıyla ülkemizin kaderinde etkili rol oynayan

Hâkim sınıf zümrelerinden biridir. Çukurova'nın para babaları ellerinde bulundurdukları geniş toprakların ve tekellerin gücüne dayanarak, mebus satın almakta, hükümetler kurmakta veya kendilerine istedikleri gibi hizmet etmeyen hükümetleri devirebilmektedirler. En son kurulan Demirel Hükümeti de esas olarak bunlara dayanmaktadır.

Tekstil patronları, uzun zamandır pamuk ve pamuklu mamullerin ihracında mevcut hükümetlerden istedikleri desteği bulamadıklarından şikâyetçiydiler. Onlar, hükümetlerin yeni teşvik tedbirleriyle ihracat imkânlarını arttırmalarını istiyorlardı. Ayrıca, buhran daha da derinleşirecek olan işçi mücadelelerinin yeni faşist tedbirlerle önlenmesini de talep ediyorlardı. Tekstil patronları özellikle son aylarda bu isteklerini yerine getirilmesi için faaliyetlerini artırmışlardı. Tekstil İşverenleri Sendikası, yükselen grev dalgasının bastırılmasını istiyor, kendilerine en iyi hizmet edecek bir hükümetin kurulması için mali imkânlarını seferber ediyordu. Hükümetin kuruluşu sırasında, tekstil patronlarının Ankara'daki faaliyetlerini gazeteler hâlâ yazıyor. İşte sıkıyönetim yasakları ve Demirel hükümetinin kuruluşu bu şartlar altında oldu.

Hükümet daha ilk uygulamalarıyla Çukurova'nın para babalarına dayandığını göstermektedir. Gübre fiyatlarının düşürülmesi köylülere değil büyük toprak sahibi pamuk ağalarına yaramaktadır. Yine hükümet,

devlet kooperatiflerindeki pamuğun düşük fiyatla tekstil patronlarına satılmasını sağlamıştır. Son olarak da tekstil mamullerine zam yapılacağı bildirilmektedir.

TEKSTİL İŞKOLUNDA AZGIN SÖMÜRÜ

1972 rakamlarına göre Tekstil işkolunda 143.000 sigortalı işçi çalışıyor. Sigortalı ve sigortasız işçilerin toplam sayısı ise 300 bini aşmaktadır. Tekstil çoğunlukla vasıfsız işçilerin çalıştığı bir işkoludur. İşçilerin önemli bir kısmını kadın ve çocuk işçiler meydana getirir. Çünkü patronlar kadın ve çocuk işçilere daha az ücret ödeyerek aynı işi yaptırabiliyorlar. Bu işkolunda çalışan işçilerin hakları gangster Teksif Sendikası ve diğer sarı sendikalar tarafından patronlara peşkeş çekilmektedir. İşçilerin önemli bir kısmı ise sendikasızdır. Birçok yerde işçiler sendikalaşmaya gittikleri için ağır baskı görüyor, dövülüyor, işten atılıyor. Meselâ, İstanbul'daki Sancak Tül Fabrikası patronu Faşist Murat Bayrak fabrikaya sendika sokmamak için komando beslemektedir. Doğan Mensucat'da patron işçilerin şakağına tabanca dayayarak sendikaya girmelerini önlemeye çalışmıştır. Tekstil işçileri ülkemizde en güç şartlar altında çalıştırılan ve en düşük ücret alan işçiler arasında bulunmaktadır.

Diğer işkollarında olduğu gibi, Tekstil'de de patronlar az işçiyle fazla üretim yapmanın yollarını bulmuşlardır. Meselâ, çoğu dokuma fabrikasında bir işçi en azından iki ilâ dört dokuma tezgâhından sorumludur. İşverenin işçiyi fazla çalıştırmak için bulduğu usullerden biri de prim sistemidir. Verilen prim miktarı gülmeye derecede azdır. Meselâ, fazladan bir saatlik iş çıkartmak için sarfedilen emeğin karşılığı bir simit parasıdır. Çoğu yerde fazla iş çıkartmak mecburidir. Bunu yapmayan işçi, verimi düşük diye işten çıkarılır. Bazı işçiler, hem fazla mal çıkarıp azarlanmamak, hem de birkaç liralık primi alabilmek için mesaiye erken başlarlar. Böyleleri işçiler arasında hoş karşılanmaz. Zira bunların yaptığı normalin üzerindeki üretim aynı işi yapan diğer işçilerden de istenecektir. Hatta bu, diğer vardiyalardaki işçilere de ölçü olarak gösterilecek onlara da üretimi arttırmaları için baskı yapılacaktır.

Patron ve adamları bütün güçleriyle işçiler ve vardiyalar arasında rekabet yaratmaya çalışırlar. Hafif iş, ağır iş ayırma giderler. Daha sıkı kontrol altında tutmak için işçilerin başına bul usta dikerler. Böylece hem işçileri bölmeye çalışırlar hem de üretimin artmasını sağlarlar. Patronun kârını arttırmak için başvurduğu yollardan biri de işçilere fazla mesai yaptırmaktır. Fazla mesai kanunlara göre, işçinin isteğine bağlı olduğu halde, patronlar bunu mecburiyet haline getirmişlerdir. Meselâ, Aksu fabrikasında işçiler, yazın üç ay boyunca günde on iki saat çalıştırılıyor. İttiraz etmek kesin olarak yasaktır. Mesaiye reddeden işçinin işine son verilir. Fazla mesai için kanunen bir gün önceden haber vermek gerekir. Oysa çoğu yerde sabah 8 saat çalışmak için fabrikaya gelen işçi bir sonraki vardiyaya da kalmak zorunda bırakılır. Böylece 16 saat aralıksız çalışmış olur. Mesai paraları düzenli bir şekilde ödenmez. Ödendiği zaman ise, esas ücretle birleştirilip verildiği için yekûn yükselir ve kesinti artar. Bazı patronlar, hiç parasız mesai yaptırmanın yolunu da bulmuşlardır. Meselâ Topkapı'daki Türkmen Giyim Sanayiinde işçilere kurs adı altında parasız mesai yaptırılıyor. İşçiler kursa gelirlerse kadroya geçip sigortalı olacakları vadiyle aylarca kaçak çalıştırılıyor.

Patron, baskıyı postabaşı, usta ve ustabaşı aracılığıyla sürdürür. Postabaşının görevi, mümkün olan en yüksek üretimi sağlamaktır. Bunun için her türlü baskıyı yapar. İşçiyi işten atmakla tehdit eder, azarlar, hattâ döver. Mesaiye kalmayı için zorlar. İşçiler, kendilerini ezen ve köle gibi çalıştıran postabaşılara kin beslerler. Hatta bazan ezilmelerine sebep olarak sadece onları görürler. Oysa tekstil işçilerinin ezilmelerinin esas sebebi patronlar, sarı sendikalar ve patronların devletidir.

Tekstil işçileri, çoğunlukla köyle sıkı bağları olan işçilerdir. Bu yüzden özellikle düşüncü tarzı, ahlâk anlayışı vs. konularında feodalizmin etkilerini taşırlar. Ayrıca, kadın ve çocuk işçilerin sayısının yüksek olması da, feodal kültürün yoğun olarak varlığını sürdürmesine yol açar. Patron ve adamları bundan ellerinden geldiği kadar yararlanırlar. Özellikle küçük fabrikalarda çalışan işçiler, aynı köylerden gelip şehirde de aynı yere yerleşmiş kimselerdir. Bunlar, çoğunlukla ustabaşı veya patronun mutemet bir adamı ta-

Bir işçi anlatıyor:

Sisan'da Çocuk İşçiler Üzerinde Alabildiğine Dayak, Küfür ve Baskı Vardır

Burası, ne sıradagların ardındaki bir köyümüz, ne de Zap suyu gibi geçit vermeyen ırmağın öte yakasında bir yer. Burası Kâğıthane'nin göbeğindeki Sisan - İplik Fabrikası.

Sisan - İplik, Kâğıthane'nin tam ortasında Uğur Sokakta, daha 18 yaşına gelmemiş 63 kız ve erkek çocuk işçinin 12 saat ve tam 12 saat, mesai ödenmeden çalıştırıldığı bir iplik fabrikası. Bu fabrikanın 4 ortağı var. Birinin adı İsrail, diğeri Muharrem. Öbürlerinin isimlerini bilmiyorum.

Daha önce bu fabrikada çocuk olmayan işçiler çalışıyordu. İşçiler sendika kurdular ve bir kısım haklarını aldılar. Fakat patron bir süre sonra bunların tümünü işten çıkardı. Sendikayı da böylece ortadan kaldırdı. Daha sonra bunların yerine çocuk işçi aldılar. Patron, giderek yemeği kaldırdı. Bunun üzerine bu çocuk işçiler çalışmadı ve yemeğin verilmesini istediler. Patron bunları da işten çıkardı. Şimdi ise, patron sömürü ve zulmünü kat kat arttırarak fabrikayı çalıştırmaya devam ediyor.

Su anda fabrikada 63 işçi çalışıyor. Bunlardan sadece 3'ü 18 yaşından büyük. Bunlar, patronun adamı olan ustabaşı Sadık ve diğer iki usta, Cemil ve İbrahim. Diğer işçilerin tümü 13 ile 17 yaşları arasındaki çocuk işçiler. 24-25 tanesi kız. İki vardiyaya çalışıyorlar. Sabah 7 ve akşam 7. Ücretleri hiç denecek kadar az. İlk girene 150 lira haftalık, en yüksek ücret 200 ve 240 lira haftalık. Mesai parası yok. Patron işe alırken, her işçiye «12 saat çalışmayı ben kendi gönlümle istiyorum» diye bir kâğıt imzalatıyor. «Bizde böyle. Beğenmezsen kapıda bekleyen çok» diyor. Patron işçileri tatil günleri de çalıştırıyor. Yani haftada 48 saat değil tam 72 saat. Bayramlarda mesaiye kalmak mecburi. Aksi halde işçi işten atılıyor. Ramazan ayında ise, bir saatlik öğle paydosunu da kaldırdı.

Burada alabildiğine dayak, küfür ve baskı var. Ustabaşı ve ustalar her fırsatta işçileri tokatlıyor, küfrediyor ve işten atmakla tehdit ediyorlar. Bunun dışında bir de Kâğıthane Karakolunun baskısı var. Karakol patronlarla işbirliği halinde. En ufak bir şeyde fabrikaya jandarmalar geliyor. Karakol Komutanı Orhan Başçavus fabrikaya gelirse patron hemen işçilerden birini çağırıp çay yaptırıyor. Angar ya çalıştırma alabildiğine. Patronun keyfi işleri de işçilere yaptırılır. İşçi, işinin haricinde işlerde çalıştırılır, ham malik yaptırılır. İşçilerin omuzları vara bere içinde.

Burada işgüvenliği denen bir şey yoktur. Sık sık işçi atılır. Üç ustanın dışında 6 aylık bir işçiye pek rastlanmaz. İşçi 18 yaşına vaklaştı mı, hiçbir tazminat ödenmeden hemen çıkarılır. İşçi hakkını istediği için atılmışsa, başka işe girmesi de önlenir. Bir süre önce Salim diye bir işçi usta tarafından tokatlanarak işten atılıyor. Sebep: Patronun söze verdiği iş elbiselerinin aylar geçtiği halde balâ verilmemesini hatırlatmak. Bu arkadaş Bomonti'ye girmek istedi. Fakat, bu patronun diğerine söylemesi üzerine orava da almadılar.

Yemek, elbise, ayakkabı, ölüm, doğum ve benzeri sosyal haklardan hiçbirisi yok. Hastalar viziteye çıkamaz. Fabrikada tentürdiyot dahi yoktur. Bunlar az gibi patron, kırılan veya bozulan aletlerin parasını da işçiden alıyor. İp sarmada kullanılan eski ve çürümüş iğler sık sık kırılır. Bunların parası işçinin haftalığından kesilir. Eskiyen iğneleri işçiden çıkarmak için patron bunları değiştirmez.

Bu son iki hafta içinde 8 arkadaş işten atıldı ve hiçbir tazminat ödenmedi. Bunların yerine alınan 8 işçi kaçak çalıştırılıyor. Bunları patron ancak bir iki ay sonra sigorta ettirecek. Yeni giren herkese aynı şeyi yapıyor.

İşçilerinin Gözüne!

rafından topluca işe alınır. Aralarında akrabalık, komşuluk ilişkileri vardır. Bu durum ustabaşının işçiler üzerinde hâkimiyet kurmasına yardım eder. Beğenmediği bir davranışını gördüğü bir kadın işçiyi babasına, kocasına, ağabeyine şikâyet ederek bir de evde dövdürtür.

Aynı aileden birkaç işçinin çalıştığı işyerlerinde patron, baskı yapmak için bu durumdan da yararlanır. İşten çıkarttığı bir işçinin ailesinin diğer fertlerinin de işine son verir. Bunu o aileyi katmerli olarak cezalandırmak, açığa mahkûm etmek ve diğer işçilere gözdağı vermek için yapar. Fakat bu durum işçiler direnişe geçtikleri zaman mücadelenin kuvvetlenmesine yardım eder. Baskılara, haksızlıklara karşı çıkan bir işçiyi, o fabrikada çalışan ailesinin diğer fertleri ve akrabaları da izler.

ÇALIŞMA ŞARTLARI

DAYANILMAZ HALDEDİR

Tekstil fabrikalarının çoğu işçi sağlığı bakımından en ilkel şartlara bile sahip değildir. İşçiler, genellikle güneşsiz, çok gürültülü ve sıcak yerlerde pamuk tozu yutarak, bir tezgahın diğereine kosturarak bütün gün çalışırlar. Birçok fabrikada işçilerin paydoslarda dinlenecek yeri yoktur. Patronlar bu suretle de, işçilerin birarada bulunmalarını önlemeye çalışırlar. Bazı yerlerde ise, işçiler, pislik içinde ve yerlere konan tahta- lar üzerinde paydoslarını geçirirler.

İşçilerin doktora çıkmak için vizite kâğıdı almaları bile zordur. Çoğu zaman işçiyi, doktora gitmesi için izin verilmez. Sigorta doktoru ise, iki gündü fazla istirahat vermez. İki günlük istirahat ücretsiz olduğu için, işçi çoğu zaman ücreti kesilmesin diye hasta hasta çalışmaya devam eder.

Birçok fabrikada sağlık kontrolü yapılmamaktadır. Yapıldığı yerlerde ise, bu kontrol, iş-

kuruluşları, Mesela Topkapı, Maltepe'deki Akel Kordela Fabrikası çok sayıda işçi çalıştıran işyerlerinden biridir. Fabrika Bölge Çalışma Müdürlüğü tarafından teftiş edildiğinde işveren, çocuk işçileri bir odaya kilitlemekte ve gürültü yapımamaları için onları tehdit etmektedir.

ATELYELERDE DURUM

Tekstil atelye tipi üretime imkân veren bir işkoludur. İki üç tezgâh kuran hemen bir atelye açar. Atelyelerde genellikle çocuk işçi çalıştırılır. Buralarda çalışma şartları fabrikalara nispetle daha da ağırdır. İşçiler 10-13 saat bodrumlarda kötü sağlık şartları altında çalıştırılır. Çirak olarak alınan çocuk işçilere patron, her işini gördürür. Bazan pazar izni bile kaldırılır. İşçilerin çoğu asgari ücretin çok altında bir ücretle çalışır.

Böyle işyerlerine sendikaların girmesi çok zordur. Birincisi işçiler dağıktır, atelyeler belirli bölgelerde toplanmış olmasına rağmen, atelye sahipleri kendi aralarındaki rekabeti işçilere de aşırlar. Bir atelyede çalışan işçiler, diğer atelyedekilerle rekabete girerler. Bu, işçilerin birliğini köstekler. Sendika faaliyeti içinde olduğu anlaşılan işçi derhal işinden atılır. Bir direniş olsa atelye sahibi imalatı durdurur, tüccardan iş alır. Ya da işyerini tamamen kapatır, gidip piyasada başka iş bulur.

İkincisi, mevcut sendikalar fazla ajda alamayacaklarını düşünerek küçük işyerlerinde teşkilatlanmak istemezler. Ayrıca, buralarda yapacakları elverişsiz toplu sözleşmelerle itibarlarının sarsılacağına öne sürerler. Küçük işyerlerinde çalışan işçiler tamamen kendi kaderleriyle başbaşa bırakılmışlardır.

TEKSTİL SENDİKALARI

PATRONLARIN YANINDA

İşkolunda iki büyük sendika faaliyet gösteriyor. Türk-İş'e bağlı Tekstil Sendikası ve DİSK'e yeni katılan Tekstil Sendikası.

Tekstil tam bir patron uşağı sendikasıdır. Başkanı AP milletvekili faşist Şevket Yılmaz olan sendika, silâhlı adamlar beslemekte, patronlardan ve devletten her türlü himayeyi görmektedir. Son grevler sırasında bu sendikanın işçi düşmanı yüzü bir kere daha ortaya çıktı. Sendika yöneticileri ve bunların fedaileri grevi desteklemeye gelen devrimcilere saldırdılar. İşçilerin devrimcilerle temasını önlemek için her çareye başvurdular.

Sarı Teksif toplu sözleşme görüşmeleri sırasında bazı işyerlerinde greve gitti. Aslında sendika, bu grevlerle mücadele isteyen işçilerin görüşünü boyamaya çalıştı ve esas olarak stoklarını eritmek isteyen patronlara yardımcı oldu. Grevle gidilen fabrikalar patronların bu ihtiyacına göre seçildi.

Tekstil Sendikasına gelince, onun da Teksif'ten pek farkı kalmamıştır. Tekstil'in reformcu yöneticileri toplu sözleşme görüşmeleri sırasında işçileri oyalamak için ellerinden geleni yaptılar. İşçiler, grevlerin başlatılması için sendikayı sürekli zorladılar. Bazı yerlerde Tekstil'in şubelerini basarak mücadeleyi başlatmalarını istedikler. Sendikacılar ise, işçilerin mücadeleye azmini kırmaya çalıştılar. Sendika Başkanı Rıza Güven Sıkıyönetimin grevleri yasaklayan kararının «iyi niyetli» olduğunu dahi söyledi. Gene, Rıza Güven, Tekstil Sendikasının toplantısının sıkıyönetim tarafından yasaklanması üzerine verdiği demeçte, aslında bu toplantıyı işçilerin mücadelesini kontrol altına almak için düzenlediklerini söyledi ve kendilerini anlamadığı için sıkıyönetimden dert yandı.

TEKSİF VE TEKSTİL SENDİKALARI

PATRONLARIN HAZIRLADIĞI

SÖZLEŞMEYE İMZA BASTILAR

Nisan ayı başında Tekstil İşverenleri Sendikası ile Teksif ve Tekstil Sendikaları 60.000 işçiyi kapsayan toplu sözleşmeler imzaladılar. Her iki sendikanın da imzaladıkları sözleşmeler aynıdır. Sendikalar sıkıyönetimin baskısı altında patronların hazırladığı toplu sözleşmeye imza basarak işçi haklarını sattılar.

Reformcu Tekstil Sendikası yöneticileri şimdi parlak laflarla yapılan sözleşmeyi işçilere hoş göstermeye çalışıyorlar. İşçiler ilk anda sendikacıların yarattığı havaya kapılarak iyi bir sözleşme yapıldığını sandılar. Fakat bu uzun sürmedi. İki-üç gün içinde işçiler aldatıldıklarını görmeye başladılar. İlk ortaya çıkan yalan, sözleşmenin Sendikacıların dediği gibi 28 aylık değil, 33 aylık olduğu idi. Sözleşme iki yıllık olması gerekirken, sendikacılar görüşmelerle geçen 5 aylık süreyi sözleşmeye dahil etmemişlerdi. Hayat pahalılığının her gün hızla arttığı şartlarda sendikaların aldığı 20 liralık yıllık ücret zammı işçilerin hiçbir derdine deva değildir. Yakacak parası olarak alınan 300 lira bugünkü fiyatlarla bir ton kömür almaya bile yetmez. Çocuk parasının 15 liradan 25 liraya çıkması da hiçbir anlam ifade etmez. Bugünü bir rakam, sözleşmenin bala geçeri olacak 1977 yi-

İş kazasına uğrayan bir Tekstil işçisiyle konuşma

Topkapı Maltepe'deki Koyuncular Pamuk İplik Fabrikasında çalışırken, iş kazasında parmağını kaybetmiş bir işçi şunları anlatıyor:

«1962 senesi, 3 Ocak saat 10.30'da Makinayı temizlerken, cereyanlar geldi. Makina açılmış. Gitti parmak.»

«O zaman fabrikanın İşletme Müdürü Şükrü Vanlı idi. Hem de teknik müdür. Simdi öldü, nüzül indi. Çok çekti. Yanında kalmaz ettikleri tabii. O şöyle oturuyor masa başında, müfettiş de var. Ben de ayakta duruyorum. «Ağabey, üç, bes kurus para verin de faydasını göreyim» dedim. «Sen açık bırakmışsın makinayı» dedi. Ayağını masaya uzatmış, oturuyor. Bes kurus vermediler.»

İnsta bir işçi 25 liraya çocuğuna acaba ne alabilir?

Görüşmelere başlamadan önce hangi hakların istendiği işçilere açıklanmamıştı. Sendikacılar şimdi ise, toplu sözleşmeyi lâf kalabalığına getirerek işçilerden gizlemeye çalışıyorlar. İşçiler her gün Tekstil Sendikasının şubelerine giderek gerçek durumu öğrenmek istiyorlar. Sendikacılar ise, işçileri tatmin edecek bir cevap veremiyor. Çünkü onlar, işçi haklarını alan bir sözleşme değil, patronları memnun eden bir sözleşme imzalamışlardır.

60.000 işçiye böyle bir sözleşmenin kabul ettirilmesinden Tekstil ve Sarı Teksif Sendikası yöneticileri sorumludurlar. Sendikalar sözleşmeleri açıklamalı ve yaptıkları işin hesabını işçilere vermelidirler.

DEĞİŞEN BİR ŞEY YOK!

Bugün Tekstil işçilerinin durumunda değişen birşey yok. Hızla artan hayat pahalılığı karşısında istedikleri ücret artışlarını alamadılar. Boğaz tokluğuna çalışma devam ediyor. Birçok işyerinde patronlar sendikalara kendilerinin kabul ettirdikleri sözleşmelere dahi uymuyorlar. Asgari ücretten çalıştıracakları yeni işçiler almak için toplu işten atmalara hız veriyorlar.

10-12 saatlik işgünü devam ediyor. Çalışma şartlarında bir düzelme yok.

Kadın ve çocuklar üzerindeki baskı ve sömürü aynen devam ediyor.

Patronlar insafsız sömürü ve baskıyı sarı sendikalarla kol kola sürdürüyorlar.

TEKSTİL İŞÇİLERİNİN

DEVİRİMCİ BİR SENDİKAYA

İHTİYAÇLARI VARDIR

«Gangster Teksif'in sarı yüzü iyice açığa çıktı. Herici geçiren Tekstil Sendikasının da patronlarla uzlaştığı, sıkıyönetime yaranmak için nelei yaptığı gözler önünde.»

Tüm Dokuma-İş devrimci bir sendikaya büyük ihtiyaç duyulduğu bir sırada kurulmuştu. Fakat Epengle işçileri tarafından kurulan sendikanın yönetimine TSİP'li sendika ağaları çöreklenmişti. Onlar önce Epengle işçilerinin direnişini, sonra da sendikayı darmadağın ettiler.

Bugün Tekstil işçilerinin, haklarını gerçekten ve kararlılıkla savunacak patronla yapılan pazarlıklara değil, işçilere güvenen ve işçilerin güvenini kazanmış devrimci bir sendikaya ihtiyaçları vardır. Tekstil işçilerinin mücadelesini gangster sendikacıların ya da reformist ve revizyonist sendika ağalarının eline terk edilemez. Devrimci işçiler böyle bir sendika yaratmak için var güçleriyle çalışacaklardır.

HAKLARIMIZI MÜCADELEYLE

KAZANABİLİRİZ

Tekstil işçileri kölece çalışma şartlarına boyun eğmeyeceklerdir. İşçilerin birliği ve mücadele azmi önünde yıkılmayacak engel yoktur. Yeter ki işçiler birleşsinsin. Onlar bu mücadelede yalnız değildir. Bütün işçi sınıfı ve emekçi halkımız onlarla beraberdir.

Kahr olsun Sarı Sendikalar ve Patronlar!
İşten Atılmalara Son! Atılan Arkadaşlarımızı Geri Alın! İş güvenliği istiyoruz!

8 Saatlik İşgünü Uygulansın!

Çalışma Şartları Düzeltilsin!

Kadın ve Çocuk İşçilere Yapılan Baskılara Son!

Grev Yasakları Kalksın!

Sıkıyönetim Kalksın!

Eyüp'te bir tekstil fabrikasının önünde öğle tatillerinde dinlenen kadın işçiler.

gilerin verimli çalışabilecek durumda olup olmadıklarını tesbit içindir. Patronlar, bu kontrollerin sonucunda verim alamayacaklarını tesbit ettikleri işçileri atmaktadırlar.

Çoğu işyerinde, özellikle küçük fabrikalarda yemek verilmez. İşçi ya evden yemek getirir, ya da zeytin ekmelele karın doyurur. Yemek çıkan bazı yerlerde ise, yemekler çok kötüdür.

Fabrikaların duvarlarına, alay eder gibi işçileri vereme ve iş kazalarına karşı uyaran afişler asılmıştır. Ama iş kazalarını önlemek için hiçbir tedbir alınmaz. İş kazalarının çoğu, hele işçi küçük yaşta işe ve kaçak çalıştırılıyorsa, biraz sus payı verilerek örtbas edilir.

Kısaca söylenecek olursa hızlı çalışma temposuna bir de kötü iş şartları eklenince, işçilerin çoğu emekliliklerinden çok daha önce çalışamaz hale gelir.

KADINLARLA ÇOCUKLAR

ÜZERİNDEKİ BASKI VE

SÖMÜRÜ KATMERLİDİR

Bütün bu ağır baskı ve sömürü kadın ve çocuk işçiler üzerinde daha da katmerlidir. Dergimizin ikinci sayısında kadın işçilerin durumu geniş olarak anlatılmıştı.

Genellikle orta büyüklükteki işyerlerinde çalışan çocuklar 75 ilâ 200 lira arasında haftalık alırlar. Patronlar, dayak dahil, her türlü baskıyı çocuklara karşı daha da pervasızca uygularlar.

Patronlar için, çocuk işçi çalıştırmak çok kârdır. Çünkü, çocuklara hem daha az ücret öderler, hem de kaçak çalıştırarak vergi ödemekten

Nobel işçileri:

«Biz gücümüzü haklılığımızdan ve birliğimizden alırız!»

Nobel İlaç Fabrikası işçileri, 20.4. 1975 günü ölüm orucuna başladılar.

İşçi arkadaşlar direnişisi şöyle anlattılar:

«Bu fabrikada yıllarca tam köle gibi çalıştık. Ne cumartesi dediler, ne pazar, Devamlı zorla mesai yaptır dılar. Eve gittiğimizde parmağımızı kıpırdaatacak halimiz kalmazdı. Aldığımız para da neydi diyeceksin. 400 - 500 lira. Kaç defa sendika sokmaya çalıştık ve her seferinde kaç işçi arkadaşımız atıldı, hesabını unuttuk. Patron sendikalaşmamızı engellemek için

her yola başvurdu. Sonunda iki sene kadar önce Atom İş'e girdik. Fakat baskılar, isten atılmalar yine devam etti. Ben, sekiz senedir çalışıyorum. Aldığım para 1000.1100 lirayı geçmez. Son olarak hamile bir arkadaşımın çıkarılması bardağı taşıran damla oldu.

«Patronun bu arkadaşımızı çıkart masının sebebi şu: Yıllardır kendisi için köle gibi çalıştırdığı bu işçiy

altı hafta doğum iznini, doğum parasını vermek istemiyor. Bunun üzerine hep birlikte direnişige geçtik. Direnişin ilk günü elebaşılık yaptıkları söylene rek 20 arkadaşımız daha isten atıldı. Direnişimize devam ettik. Arkasından da hepimizin atıldığını söylediler. Böylece yıllarca nefes almada çalıştığımız bu fabrikanın ölüme konduk. Ama bu haksızlığa boyun eğmeyeceğiz. Direnişimizi pazartesinden bu yana ölüm orucu şeklinde sürdürüyoruz. Şimdilik 13 arkadaşımız ölüm orucunda. Önümüzdeki hafta yeni katılanlar olacak. Biz kararlıyız. Bütün müca dele yollarını kullanacağız.»

ışıyor. Halk sağlığını aslı tehdit edenler, fabrikalarındaki işçileri haksız yere kapı önüne koyan ilaç patronları ve grevleri yasaklayan sıkıyönetimdir.

★ Nobel işçileri birliklerini bölmek için öne sürülen bütün tekliflere hep bir ağızdan hayır demelidirler.

★ Hiç kimsenin, aylarca işsiz kal mış da olsa, Nobel'de ekmek kavgası veren işçilerin ekmekleriyle oynamaya hakkı yoktur. Nobel işçilerini bes ku rus tazminatlı fabrika kapısının önü ne koyan düzenle, aylarca fabrika ka pılarında iş bekleyen işsiz açlığa mah kûm eden düzen, aynı sömürü düzeni dir. Bu düzene karşı mücadele ortak olacaktır. İş arayan hiç kimse Nobel'e iş müracaatı yapmamalıdır!

★ Patronların zor durumda kal dıklarında nasıl birbirlerinin yardımına koştuklarını Nobel'de bir kere daha gördük. İbrahim Etem ve Deva işçileri bundan ders çıkarmalı ve Nobel pa tronunun siparişlerini yapmamalıdır. İşçi sınıfımız geçmişte böyle dayanış ma örnekleri vermiştir. 1970 yılında Tarsus Çukurova Basma Fabrikası iş çileri greve girdiğinde patron, sipariş lerini, Bossa'da dokutmaya kalkıştı. Bossa işçileri, kumaşın yanına dokun an kaseden grevdeki arkadaşlarının yerine çalıştırdıklarını anlayıp işi bi raktılar. Destekleme grevine girdiler. Bu davranış, işçi sınıfımıza örnek ol maldır.

★ Halâ sendikasız olan ve içerde çalışan işçiler, sayıları az da olsa, di renişli zayıflamaktadırlar. Onlar, akıl larına koysunlar ki, şimdi yüzlerine gülen patron, en ufak bir anlaşılmazlık çıktığında tekmeyle onlara da vurtmak tan çekinmeyecektir. Hiçbir işçinin menfaati patrondan yana olamaz. No bel işçileri, hâlen içerde çalışan işçile ri de kendi safında mücadeleye çağı rıyor.

Biz, gücümüzü haklılığımızdan ve birliğimizden alırız. Nobel işçileri hak lı direnişlerini birlik halinde bütün iş tekleri kabul edilinceye kadar sürdür meye kararlıdır.

NOBEL İŞÇİLERİYLE BİR KONUŞMA:

«Güvenlik Kuvvetleri ve Polis patronlarının emrinde»

Soru: Patron ne gibi baskılar ve haksızlıklar yapıyor?

Cevap: «Her Cuma ve her ay bir işçiyi isten atıyordu. Hiç bir gerekçe göstermeden işinden memnun değilim diyordu sadece. Yani tazminatsız iş aktini feshediyordu. Yeni işe aldığı iş çileri önce Kur'an'a el bastırı yordu. «Sendikaya girerseniz sı zi hemen atarım» diyordu. Sen dikaya girmeyenlere zam vaad ediyordu. Nitekim sendikaya girmeyenlere bir zam yaptı. Sen dikaya girenlerin de iş aktini feshediyordu. Şimdi açık grevinde olan Mensure Oymak isimli arkadaşımızı bir kere daha sendikaya girdi diye isten at mıştı. Sebebini sorduğumuzda bize verdiği cevap «suratı anar siste benziyor» oldu.»

Soru: Hamile arkadaş isten çıkarmaları ve direnişin başlaması nasıl oldu?

Cevap: «Doğrudan doğru ya «artık seni isten çıkarıyo rum.. ağırlaştin» dedi. Biz bu kanunsuzluk karşısında direni se geçtik. Direnişin ikinci günü işveren vekili geldi, hepimizi tekrar işe almayı teklif etti. Yal nız patron hamile arkadaşımız için «onu asla işe almam, bir havâlet gibi dolaşmaktan baş ka bir şey yapmıyor» dedi. Di reniş biz işçiler başlattık ve hakkımızı almaya kadar da sürdürmeye kararlıyız.»

Soru: Patron direniş kır mak için neler yaptı?

Cevap: «Sendikalı ve sendikasız işçileri bölmeye çalıştı. «Bunun üç ayla, üç sene ara sında cezası var» diye yalan söyledi. Sendikasız işçiler buna kandılar. Çalışmaya başladılar. Şimdi direnişte 60 işçi var. 15 kişi kadar çalışıyor. Ayrıca noterler getirdi, polis çağırdı. Polis «bu sizin yaptığınız ka nunsuz» diye bize baskı yaptı. Onun yaptığı kanunsuz olmu vor da, niye bizimki oluyor? Polis, patron çağırınca hemen geliyor, biz çağırarsak gelmez. Po lis direnişimizi kırmaya çalıştı. Patron içeri yeni işçi almak istedi. Biz mani olduk. Çalışmak için gelen işçiyi meselevi an lattık. Onu ikna ettik. Fakat komiser üzerimize saldırdı. Bi zi tekme tokat dövdü. Bazı ar kadaşlar yaralandı. Güvenlik kuvvetleri polis, patronların emrinde. Polisler sıkıyönetim-

den diyerek bir kâğıt gösterdi ler. Bu kâğıt aslında Beşiktaş Komiserliği'ndendi. Bir sivil po lis, megafonla bir sıkıyönetim bildirisi okudu. Bunun bizimle ilgisi yoktu. Eczacıların direni şi ile ilgili bildiri idi. Yani bizi aldatmak istediler.»

Soru: 1 Mayıstan itibaren sıkıyönetim, bütün grev ve di renişleri izne bağladı. Bu ko nuda ne düşünüyorsunuz?

Cevap: Bu bildiri, tabii haklı direnişleri kısıtlamak için çıkarıldı.

Nobel işçileri konuşmayı şu sözlerle bitirdiler:

«Haklı mücadelenizde so nuna kadar direneceğiz. Bütün gençlik ve devrimci kuruluşlar bizi destekliyor. DİSK hariç. İki yüz metre yakınıımızda olma sına rağmen DİSK'ten bir ses çıkmadı. Bu bizde üzüntü yara tıyor.»

Nobel işçileri taleplerini şöyle sıraladılar: Sendika hür riyeti, iş güvenliği, isten atılan arkadaşlarının işe alınması..

İŞÇİ SINIFIMIZIN SARI SENDİKALARA KARŞI MUCADELESİ

Komili'deki Sömürü ve Baskılar

Komili, Silâhtar'da sabun ve zeytinyağı yapan bir fabrikadır. Burada 200 kadar işçi çalışmaktadır. İşyerin de, sarı sendika Tek - Gıda - İş teğ kilâhtır. Bu sarı sendikanın tepeden inme atadığı işyeri temsilcileri, pa tronun has adamlarıdır. Patronun adam olan bu temsilciler işçilerin din lenmek için bir an bile durmalarına izin vermemekte, onları baskı altında her an çalıştırarak patrona yararlan ma ya çalıştırmaktadırlar. Son zaman lar da temsilciler, makinada çalıştırılmak üzere işe alınan bir işçiyi inşaatta çalıştı rmaya kalkmışlardır. İş Kanununa göre, makinada çalıştırılmak üzere işe alınan bir işçinin, inşaatta çalışması veya arabalara mal yükleyip indir mesi mümkün değildir.

Patronun ve ona yararlanmaya çalış an sarı sendikanın temsilcilerinin he sabın, işçileri daha da ağır bir şekilde sömürebilmektedir. Bugün inşaatta çalış an bir işçinin yevmiyesi 100 liradır. Patron ise asgari ücret ödeyerek al dığı işçileri, inşaat işinde çalıştırarak, karlarını artırmaya çalışmaktadır.

Düğer yandan Komili'nin patronu, işçilerin bütün haklı taleplerini ve ücret artış isteklerini geri çevirmekte dir. Patron yaptığı mala 11 lira zam alırken, işçiyeye beş kuruş zammı çok görmektedir.

Komili'nin patronu ayrıca yağ kıs mında çalışan işçilere onbeş günlük mecburi izin vermiştir. Patron, buna neden olarak iş yokluğunu göstermek tedir. Oysa bu tamamen yalandır. Pa tron kendisi kasten mal piyasaya sür meyerek, mal darlığı yaratmaktadır. İşçilere de mecburi izin vererek, mal yokluğu kanaatinin pekiştirmeye çalış maktadır. Oysa bütün işçiler bilmek tedirler ki, patron malları stok etmiş tir. Mal darlığını bahane ederek zam istemektedir.

Milyonlar vuran patron, işçilere ise hiçbir haklarını vermemektedir. Komili'nin işçileri, vurguncu patrona karşı verdikleri mücadeleyi, sarı sendika Tek Gıda - İş'e ve onun patron usığı temsilcilerine karşı verdikleri mücadele ile birleştirmelidirler.

Vida Madeni Esyâ Ltd. Şt. İşyerinde Grevin 100. Günü Kutlandı

25 kişilik bir işyeri olan fabrika-

da örgütlü olan sarı Metal - İş, pas talı ve limonatalı kutlama töreninde boş laf ve palavra dolu nutuklar attı. Sendika bir yandan işçilere «grevin 100 gün değil, 100 sene» bile sürebileceğini, «patrona yalvarılmayacağını» söylüyor. Bir yandan da patronla yapı tığı görüşmelere işçi temsilcisi alını yor, patrone alman zamlardan iş çileri yararlandıracağı yerde bunları sendikanın «masrafları» için kullan mayı tasarlıyor.

Fakat işçiler sendikanın işyüzünü görüyorlar. Sendika onları kolayca sâ tamıyor, çünkü işçiler ne olup ne bit tiginin anlamak istiyorlar. Patrona kar şı direndikleri gibi sarı sendikaya kar şı da direniyorlar. Fabrikadan bir iş çiyi söyle diyor: «Biz koynumuzda yılan besliyormuşuz da haberimiz yokmuş.» Sarı sendikalar hep böyle. Ya elerli ciyim» diyen DİSK ve ona bağlı diğer sendikalar ne yapıyorlar? Bak şu DİSK'in yaptığı işe... Tekstil işçileri ni satıverdi san'yelik zaman içinde, Epengle işçilerinin durumunuda gör dük. Demek istediğim, yaptığımız işin bilincine varsak, sendika, sarı da olsa bizi engelleyemez. Yeter ki elele ve rıp omuz omuza olalım.»

12 Mart «Sosyalist»leri! İşçi sınıfını

kandıramayacaksınız

★ «Eğer düşman bize saldırırsa, bu iyi bir şeydir, çünkü düşmanla aramıza kesin bir çizgi çektiğimizi gösterir. Eğer düşman bize şiddetle saldırır, bizi kapkara göstermeye çalışır ve bütün yaptıklarımızı kötülerse, bu daha da iyidir. Bu, yalnızca düşmanla aramızda kesin bir çizgi çekmekle kalmadığımızı, çalışmamızda önemli başarılar da sağlamış olduğumuzu gösterir.»

MAO ZEDUNG

DEVİRİME İNANMAYAN, PROLETARYA ÖNDERLİĞİNE NASIL İNANIR?

1 Mayıs, hepimizin bildiği gibi işçi sınıfının ve bütün dünya emekçilerinin uluslararası dayanışma ve mücadele günüdür. İşçi sınıfını burjuvazinin kölesi olarak tutmak isteyen revizyonizme karşı mücadele, 1 Mayısın bize bir kere daha hatırlattığı devrimci görevlerden biridir. Bu sayımızda, revizyonistlerin Marksistlere yönelttikleri bazı iftiralar üzerinde duracağız. Revizyonistler, yalan ve dolanla işçi sınıfı ve Marksizm düşmanı yüzlerini gizleyeceklerini sanıyorlar.

Revizyonistlerin İlke ve Kitle adlı yayın organları, yayımladıkları çeşitli yazılarla proleter devrimci harekete karşı kurşun bir saldırıya kalkıştılar. TSİP'in revizyonist elebaşları, proleter devrimci yayının organlarına yönelen faşist saldırılar üzerine meydana boş buldular ve eski tabiatları gereği fırsatı kaçırmadılar... Eleştiri şüphesiz her zaman yapılabilir. Fakat TSİP'in başındaki revizyonistlerin, özellikle faşist saldırıların arttığı zamanlarda, sırtlarını bu saldırılara dayayarak boy göstermeleri hiç kimsenin gözünden kaçmamaktadır. Bu karakterleri, onları doğuran karından gelmektedir. 12 Martın «özgür» ortamında, faşizmle mücadele ederek değil, fakat faşizmin geniş hoşgörü ve teşviki altında dünyaya gözlerini açan bu hareket, elbette göbeğinden bağlı olduğu büyük burjuvazi tarafından desteklenmeye devam edecektir.

12 Mart yetmesi revizyonistlerin, faşist saldırılara dayanarak meydana boş kalacağı umuduna kapılmaları boş bir hayaldir. Çünkü devrimciler, her şart altında seslerini duyurmuşlar ve bundan sonra da duyurmaya devam edeceklerdir. Revizyonistlerin giriştiği saldırı, devrimci hareketimiz için olumlu bir şeydir. Eğer onlar bizi övecek olsalardı, yanlış yolda olduğumuzu anlar ve endişe duyardık.

★ KÖYLÜLÜĞÜN İNKÂRI PROLETARYA ÖNDERLİĞİNİN İNKÂRININ DİĞER YÜZÜDÜR

Bu sayımızda işçi sınıfının devrime fiilen önderlik etmesi üzerinde duracak ve 1972 yılında Proleter Devrimci Yıldız dergisinde çıkmış olan bir yazının bazı bölümlerini yayımlayacağız. İlke ve Kitle, yayımladıkları çeşitli yazılarda, proleter devrimci hareketin işçi sınıfının önderliğini reddettiğini, işçi sınıfına inandığını ve köylü devrimciliği yaptığını vb. ileri sürdüler. Onlar, bu iddialarını köylük alanları temel çalışma alanı ve köylülükü temel güç olarak kabul etmemize dayandırıyorlar.

Bugün Türkiye'de köylülüğün temel güç olması, Türkiye'nin geri toplum yapısının ve içinde bulunduğu devrim aşamasının bir sonucudur. İşçi sınıfı, önderlik görevini, ancak nüfusumuzun önemli bir çoğunluğunu oluşturan geniş köylü yığınlarını devrim younda seferber ederek yerine getirebilir. İşçi sınıfının önderliği, bir gevezelik konusu ve işçi sınıfı düşmanlığını gizlemeye yarayan bir maske değildir. Köylülüğün demokratik devrimdeki rolünü inkâr edenler, demokratik devrimin, özünde bir köylü devrimi

olduğunu inkâr edenler, en başta proleteryanın önderliğini inkâr etmiş olurlar.

★ İŞÇİ SINIFININ TERKEDİLMESİ DEVİRİME YAN ÇİZMENİN TEORİSİDİR

Revizyonistler, köylülüğün temel güç olduğunu, işçi sınıfının ve şehirlerdeki mücadeleden terkedilmesi olarak gösteriyorlar. Bazı revizyonistler de, aynı

yalana başvurarak, proleter devrimcilerin işçi sınıflarının «fiili» önderliğini savunmadıklarını iddia ettiler. Oysa Proleter devrimci hareket, başından beri proleteryanın ideolojik, siyasi ve örgütsel önderliğini savundu ve demokratik devrimin kaçınılmaz zaferlere ulaşmasının buna bağlı olduğunu belirtti. İşçi sınıfının önderliği proleter ya kitlelerinden kopuk üç-beş aydın, köylük bölgelerde işçi sınıfı namına maceralara girişmesi demek değildir. İşçi köylü ittifakı ve işçi sınıfının önderliği kâğıt üzerine güzel bir sözden ibaret olmayıp, maddi bir temele, sınıf gerçeğine dayanır. Hele Türkiye gibi bir ülkede, işçi sınıfının ve şehirlerin terkedilmesi teorisi, devrime yan çizmek ve işçi-köylü ittifakını reddetmekten başka bir anlama gelmez. Proleterya hareketi, bu gibi görüşlerle devamlı olarak mücadele etmiş ve bu görüşleri daima mahkum etmiştir.

★ İŞÇİ SINIFIMIZIN GÜCÜ

İşçi sınıfımız, sayısı, yoğunluğu ve belli merkezlerde toplanması bakımından diğer yarı-sömürge ülkelerin işçi sınıflarının bir çoğundan daha güçlüdür. Bugün yurdumuzda üç milyonu geçen bir işçi sınıfı vardır. İşçi sınıfımızın önemli bir kısmı 500den fazla işçinin çalıştığı büyük işletmelerde yoğunlaşmıştır. İşçi sınıfımızın yarısından çoğu İstanbul - İzmit bölgesinde, geri kalanın büyük kısmı ise birkaç büyük sanayi merkezinde toplanmış bulunmaktadır. Diğer taraftan yurdumuz proletaryasının yüzüylü geçen bir mücadele tarihi vardır. İşçi sınıfımızın devrimci Marksist hareketinin ve örgütlenmesinin tarihi ise yarım yüzyılı aşmaktadır. İşçi yığınları, özellikle son on beş yıl içinde yığınlar halinde ekonomik ve demokratik mücadelelere girişmiştir. Bu mücadeleler, yüzbinlerce işçinin katıldığı 15 - 16 Haziran 1970 hareketinde doruğuna

İşçi Sınıfı ve Toprak Devrimi

(Proleter Devrimci Yıldız, sayı 11, Nisan 1972 «Toprak Devrimi (3)» başlıklı yazıdan)

TSİP revizyonistlerinin, kendi deyişleriyle «finans kapital» gazetelerinde «sosyalistlik», yaptıkları 12 Mart faşizmi şartlarında, proleter devrimcileri fikirlerini legal gazete dergilerde yazmak olanaklarından yoksundu. (Bu olanaklar, bugün de ancak faşist saldırıları göğüsleyerek kullanılabilir.) Bu durumdan yararlanan İlke ve Kitle dergileri, proleter devrimcilerin görüşlerini istedikleri gibi tahrif etmekte ve yalanlara sarılmaktadırlar. Aşağıdaki yazı, 1972 yılında Almanya'da çıkan Proleter Devrimci Yıldız dergisinde yayımlanmıştır ve işçi sınıfımızın demokratik devrimdeki rolünü ele almaktadır. TSİP revizyonistlerinin iftiralarını ortaya koyan ve yayımlanma imkânı bulunamamış yazıları ilerdeki sayılarımızda da sunmaya devam edeceğiz.

Geri bir ülkenin emperyalist boyunduruk altına girmesi, iki yönlü bir gelişmeye yol açmaktadır. Bir yandan o ülkedeki feodal ilişkiler bir krize uğruyor ve çözülüyor, diğer yandan emperyalizme bağmlı durum, feodal ilişkilerin tamamen tasfiyesini de önlüyor, o ülkeye geçiğe, yoksulluk ve sefaletle mahkum ediyor. Türkiye'nin yakın tarihi, bu gelişmenin tarihidir. Bu gelişme içinde işçi sınıfımız da sayıca artmakta ve güçlenmektedir.

Bu gelişme karşısında iki önemli yanlış tutuma rastlıyoruz.

BİRİNCİSİ, Türkiye'nin kapitalistleşmekte olduğu ve üretim güçlerindeki gelişmenin sosyalist devrimin şartlarını hazırladığı, bu gelişmeyi daha da teşvik ederek şartların olgunlaşmasını beklemek gerektiği şeklinde özetlenecek olan tutumdur. Şüphesiz ki bu tutam, Menşevilik bir tutumdur. Avrupa'nın eski revizyonistlerinin tutumudur. Aren - Boran oportünistlerinin düşüncesinin temeli budur. İdris Küçükömer ve Ali Gevgilili gibi «ideologların» tahüllerinde görüldüğü gibi, bunlar emperyalizmin hakimiyetini açıkça faydalı olarak göstermekten, dolayısıyla bu hakimiyeti haklı çıkarmaya gayret etmekten başka bir şey yapmıyorlar.

Sömürgeciler, Afrika'ya medeniyet ve sıtma ilacı götürerek Afrika halklarını kalkındırdıkları gibi alçakça iddialarla, sömürülerini haklı çıkarmaya çalışıyorlardı. Bunlar da aynı şeyi, daha ince ve daha çapraşık teorilerle yapmaya çalışıyorlar. Bunların, halkımızı köleliğe mahkum etmek çabalarıyla, Troçkistlerin bütün devrim aşamalarını ve ittifakları reddedip, sözümona «Sosyalist devrim» yapmak tezleri birbirine karışıyor. İhanet akımları, bir çok noktada buluşur ve sonunda halkın kurtuluşuna karşı tek bir akım oluştururlar.

İKİNCİSİ hatalı tutum ise, Türkiye'nin milli - demokratik devrim aşamasında olduğunu ve halk savaşını yoluyla haklı çıkarmak için, feodal ilişkileri mümkün olduğu kadar kuvvetli gösterme çabasıdır. Yarı - sömürü, yarı - feodal bir ülke olan Türkiye'nin önündeki devrim, milli demokratik devrimdir. Nüfusun büyük çoğunluğunu meydana getiren geniş köylü yığınlarının geri bir tarım ekonomisi içinde, feodal ve yarı - feodal baskılar altında yaşadığı yurdumuzda, milli - demokratik devrimin özü, top-

rak devrimidir, yani köylünün hürriyet ve toprağa kavuşmasıdır. Bu halkı kavrayarak, geniş köylü yığınlarını proleterya önderliğinde halk savaşına seferber edebilir, gerici hakim sınıfların iktidarını parça parça yıkararak halkın iktidarını kurabilir, bu gelişme içinde emperyalizmi de tasfiye edebiliriz.

Bu stratejiyi haklı çıkarmak için gerçeği çarpıtmaya, feodal ilişkileri mümkün olduğu kadar kuvvetli ve işçi sınıfımızı mümkün olduğu kadar zayıf ve geri göstermeye ihtiyaç yoktur. «Gerçek, devrimcidir.» Gerçeğe yitirip kafasındaki hayal veya modelleri onun yerine koymaya çabalayanlar, kitleleri ellerinden geldiği kadar yandırmaktan, yenilgilere uğratmaktan ve devrime zarar vermektten başka bir şey yapmazlar. Türkiye'nin toplumsal yapısını mümkün olduğu kadar eski, yarı-sömürge Çin'e benzer göstermeye çalışanlar, bir kısım tenbelleridir. Bunlar, bu suretle Marksizm - Leninizmi Türkiye şartlarıyla kaynaştırmak zahmetinden kurtulacaklarını sanıyorlar. Oysa, dikkat edelim Mao Zedung yoldaş nasıl davranmıştır? O, Lenin'in yönettiği Büyük Ekim Devriminin yolunu izlerken, o zamanın Çin toplumunu Çarlık Rusyası ile aynı göstermek için gerçekleri çarpıtmaya mı çalıştı? Tam tersine Mao, Çin toplumunun somut bir tahlilini yaptı, Marksist - Leninist ihtilâli teoriyi, yarı-sömürge yarı-feodal Çin şartlarıyla kaynaştırdı. Bizim yapmamız gereken de budur.

Bu durumda işçi sınıfının sayıca, yoğunluk ve örgütlenme açısından durumu, bizim devrimci mücadelemizde uygulayacağımız taktikleri etkileyen bir unsurdur. Bu unsur da, diğer bir çok etkenlerle beraber devrimimizin özelliklerini tayin edecektir. İşçi sınıfını zayıf ve geri göstermeye çalışan görüşler hiç şüphesiz gerici görüşlerdir. Hatta bunlar, fiiliyatta işçi - köylü ittifakını reddetmeye kadar işi vurduruyorlar. Halk savaşını tek yanlı olarak köyden şehire getiren bir olay olarak ele alıyorlar. Bu yöntem, olayları çelişmeli ve çok yanlı olarak inceleyen diyaletik - Meteryalizmin zıddıdır, yani burjuva yönemidir. Bazı iyi niyetli arkadaşlar, bunları gereğince kavrayamıyorlar, ama burjuvazi dahi, bütün dünyada elde ettiği tecrübelerle bazı noktaları görmekte ve tedbirlerini almaktadır. Meselâ İstanbul Sıkı Yönetim Komutanlığının son yaptığı «Frtma - 1) tatbikatını ele alalım. Bu tatbikatın, faşistlerin deyişleriyle «Cephe gerisinde», yani Türkiye proletaryasının yarısının yaşadığı en büyük sanayi merkezinde, başta işçi sınıfı olmak üzere halkın mücadelesini bastırarak için hazırlanan bir tatbikat olduğu açıkça anlaşılıyor.

Mao Zedung'un tutumuna bakalım. Acaba o, devrimin esas olarak köylük bölgelerden gelişeceğini ispatlarken, işçi sınıfına karşı kusanç bir tavır mı takıyor? Tam tersine Mao, Çin'de işçi sınıfının geliştiğini, devrime önder olacak yeteneğe bir sınıf olduğunu, Çin proletaryasının yoğun bir şekilde bir kaç sanayi merkezinde ve büyük işletmelerde toplandığını belirtiyor ve bu durumu Çin devrimi için önemli bir avantaj olarak ele alıyor. Bize de aynı görüş açısı hakim olmalıdır. Türkiye'de proletaryanın sayıca, belli merkezlerde toplanma ve yoğunluk bakımından gelişmesi, devrimimiz için çok olumlu bir etkenidir. Çünkü, proleterya bizim sınıfımızdır. Tarihin en ilerici sınıfıdır, kendisiyle beraber bütün halkı ve bütün insanlığı kurtaracak olan sınıftır. Örgütlenme yeteneği, disiplini ve savaş gücü en yüksek olan sınıfıdır.

varmış ve proletaryanın gücünü ortaya koymuştur. Bütün bu gelişmeler içinde, işçi sınıfımızın sendikal örgütlenmesi büyük yaygınlık kazanmıştır. Sendikalı işçi sayısı 1,5 milyon geçmiş, sigortalı işçilerin sayısı 2 milyona yaklaşmıştır. İşçi sınıfımız, mücadeleyle söke söke kazandığı haklarını, faşist saldırılara karşı kararlılıkla savunmuştur. İşçi sınıfımız, toplumumuzun en mücadeleci ve ileri sınıfı olarak geniş halk yığınlarına örnek olmaktadır.

★ RENİZYONİSTLERİN DEĞİRMENİNE SU TASIYANLAR

Şehirleri ve işçi sınıfını terketme teorisi işte böyle bir ülkede ileri sürülebilir. Tasfiyeciler, şehirlerden ve işçi sınıfından kendilerine «revizyonizm» bulacağını ileri sürecek kadar ileri gidiyorlar ve işçi sınıfının revizyonizme he diyebilmesinin savunuyorlardı. Bu görüşleri, onların aşırı sağcı özelemleri ve revizyonizme hizmet eden karakterlerini de ortaya koymaktadır. Tasfiyeciler, tıpkı Lin Biao gibi, bir zaman Mao'nun adını dillerinden düşürmeyip, Mao'ya en sinsi saldırıları yönettiler ve revizyonistlerin değirmenine su taşıdılar. Bunlar, köylük alanların temel çalışma alanı olmasını, tek yanlı burjuva kafası ile kavriyorlardı. Onların bu kavrayışı ile revizyonistlerin Mao Zedung düşüncesine yüklemek istedikleri sahtekarca suçlamaların farkı vardır? Yurtdışında Doğu Berlin yerleşmiş bulunan revizyonist örnekler, «Maoculuk, köylülerin şehirleri kuzatarak işçi sınıfına hücum etmesidir» gibi alçakça ve aptalca lâflar ederek devrimcileri kandıracağını sanmışlardı. Tasfiyecilerin, «şehirleri terketme» teorileri, bu gibi revizyonist yalanlara çanak tutmaktan başka bir işe yaramıyordu. Tasfiyeciler, revizyonizme yaptıkları bu hizmetlerin bedellerini bugün aldıkları «afelemlerle» görüyorlar. TSİP revizyonistleri, Troçkist tasfiyecilerden «olumlu sağlıklı ve samimi unsurlar» vb. gibi övgülerle söz ediyorlar. Revizyonizm, daima mace saçlığı körüklemiş ve maceracılık da daima revizyonizme hizmet etmiş ve ona dönmüştür. Tasfiyecilerin fikirleri, her yere revizyonistler tarafından taşınıyor ve her iki aşırı sağcı akım, devrimci ha-

reketle saldırılarında birbirlerinin çürük görüşlerini ödünç alıyorlar.

★ AŞIRI SAĞCILARIN BİRLEŞTİĞİ NOKTA: PROLETARYA ÖNDERLİĞİNİN REDDİ

Tasfiyecilerin şehirleri terketme teorisi, aslında işçi sınıfının terkedilmesi ve genel olarak kitlelerin terkedilmesi teorisiydi. Nitekim, onlar köylülüğü de tamamen terkettiler, çeşitli teorilerle top- rak devrimini reddettiler. Onlar, şehirlerin köylük alanlardan kuşatılmasını, Merzifonlu Kara Mustafa Paşanın Viyana kuşatması gibi anlatıyorlar ve köylü şehirde ki mücadelelerin arasına duvar çekiyorlar. Fakat en sonunda özet olarak «köylü lüğün adam olmayacağı» şeklindeki top- rak ağası görüşlerine bulaştılar. Maceracı

Gerek troçkist tasfiyeciler gerekse revizyonistler işçi sınıfının önderliğini reddetmektedirler. Tasfiyeciler, işçi sınıfının önderliğini «ideolojik önderliğe» indiriyorlar ve ideolojik önderliği de talebelerden oluşan kendi ahbab çavuş çevrelerinin oluşturduğunu ileri sürüyorlardı. Revizyonistler ise, her şeyden önce, devrimin reddetmekle işçi sınıfı önderliğini ortadan kaldırmaktadırlar. Onlar işçi sınıfını bazı sendika ağaları aracılığıyla reformculuğun, parlamentoculuğun ve dar becliliğin peşine takmaya çalışıyorlar. Revizyonistler, işçi sınıfını burjuvazinin kontrol etdiği bir örgütlenme ve çalışma tarzı içine hapsedmeye kapana sokmaya çalışarak burjuvaziye hizmet ediyorlar. Revizyonizm burjuva kuyrukluğunun teorisi ve burjuvazinin işçi sınıfı için deki beşinci koludur. Devrimin reddeden revizyonistler bunun tabii sonucu olarak

«önderlik kavramı, her şeyden önce bir müttefiki gerektirir. Her türden revizyonist ve menşevişin, devrimi ve işçi sınıfının önderliğini reddetmeleri yanında, köylülüğü de hor görmesi tabiidir.

★ TSİP REVİZYONİSTLERİ «SOSYALİZMİ» BURJUVAZİ İÇİN ZARARSIZ HALE GETİRME CABASINDA

TSİP'in revizyonist yöneticileri, «sınıflar mücadelesi, işçi sınıfı» «sınıf anahtar» gibi öyimleri durmadık tekrarla varak kancilerini «işçi sınıfı sosyalisti» olarak yutturabileceklerini sanıyorlar. Oysa onların bütün vaptığı «sosyalizmi» baş kim sınıflar için zararsız hale getirmekten başka bir şey değildir. Fakat burjuvaziye yaptıkları bu hizmette o kadar toy ve acemi davranmaktadırlar ki, gerçek yüzleri çok çabuk açığa çıkmakta gaf üsüne gaf yaparak diğer revizyonistleri de tedirgin etmektedirler.

Lenin revizyonistler için şöyle diyor:

«Marksizmden liberal burjuvazinin kabul edebileceği her şey alınmak isteniyor. Buna reformları için mücadele, proletarya diktatörlüğü olmaksızın sınıf mücadelesi, «sosyalist ideallerin» genel olarak kabul edilmesi ve kapitalizm yerine bir «yeni düzenin» geçirilmesi dahildir. Ve Marksizmin «yalnız» yaşayan ruhu bu onun «yalnız» devrimci özü bir kenara atılmak isteniyor.» (Eserler Almanca, cilt 21 s. 216)

İşte TSİP revizyonistlerinin de yaptığı budur. Onlar, 12 Marttan beri faşizmin kabul ve himaye edebileceği bir «sosyalizm» savunuyorlar. Onların bütün görüşleri devrimin reddedilmesi noktasına çıkıyor. Devrimin inanmayanların, işçi sınıfına inanç ve işçi sınıfının önderliğinden söz etmeleri sahtekarlıktan başka bir şey değildir.

Bugün köylülüğün devrimci rolünün savunulması, işçi sınıfına, onun önderliğine, onun devrimci eylem kılavuzu Marksizme, özet olarak devrimin inançın bir ifadesidir.

Stalin ve köylü meselesi

İkinci Enternasyonal partilerin köylü sorununa karşı ilgisiz kalmaları, hattâ olumsuz tavır takınmaları, sadece Batıdaki gelişmenin özel şartlarıyla açıklanamaz. Bu, her şeyden önce, o partilerin, proletarya diktatörlüğüne inanmamalarıyla, devrimden korkmalarıyla ve proletaryayı iktidara yönetmeyi düşünmemeleriyle açıklanabilir. Devrimden korkanlar, proleterleri iktidara götürmek istemeyenler, devrimde proletaryanın müttefikleri sorununa ilgi duymazlar. Böyleleri için müttefikler edinme sorunu, ilgi çekmeyen ve aktüel olmayan bir sorundur. İkinci Enternasyonal kahracılarının, köylü sorununa karşı alaycı tavırları, kendi aralarında gerçek Marksizmin olumlu bir belirtisi kabul edilir. Gerçekte burada Marksizmin zerresi yoktur, çünkü proletarya devriminin arifesinde köylü sorunu kadar önemli bir soruna karşı ilgisizlik, proletarya diktatörlüğünü reddetmenin öteki yüzü, marksizme ihanetin şüphe götürmez bir belirtisidir.

«ihanetin şüphe götürmez bir belirtisidir.» (STALİN, Leninizmin ilkeleri, Sol Yayınları İkinci baskı, s. 55, 56)

anlayışları, karamsar ve kitlelere inancı olmayan revizyonist görüşlerden kaynaklanıyordu. Onların, revizyonistlerle her zaman paylaştıkları aşırı sağcı özelemleri buydu. Proleter devrimci harekete karşı tasfiyecilerin her yerde revizyonistlerle birleşmelerinin temelinde yatan da budur.

işçi sınıfını temel müttefikinden, yani köylülükten de koparmaya çalışıyorlar. «İşçi sınıfı önderliği» sözü köylülüğün devrimci rolünü kabul etmeyen revizyonistlerin ağzında bir sahtekarlık ve gevezelikten başka bir şey değildir. Müttefiki olmayan bir işçi sınıfı kime önderlik ede-

TSİP nasıl bir düzen istiyor ?

(Başarık 12, sayfa 4)

«sınıflar mücadelesi için giriştikleri karalama kampanyasını, Portekiz halkının mücadelesine de yansıtmaktadırlar.

TSİP revizyonistleri, Portekiz halkının NATOaleyhtarları gösterilerini küçük göstermek için ellerinden geleni yapıyorlar ve onu alayla küçümseyiyorlar. Aslında bu gösterilere binlerce Portekizli katılmıştır. Ve Portekiz halkının emperyalizme karşı mücadele ruhunu ifade etmektedir. Kalıplaşmış, bir devrimci halktaki anti-emperyalist duygu zayıfsa bundan sadece üzüntü duyar ve bunu geliştirmek için mücadele eder. TSİP revizyonistleri ise anti-emperyalist gösterinin sayırlığını sevinç içinde anlatıyorlar.

TSİP revizyonistlerinin alay ettikleri sloganlar «NATO'nun kovulması», «Emperyalizme Hayır» sloganlarıdır. Bu sloganlar, halkımızın ve emperyalizmin ezdiği halkların mücadele sloganlarıdır. Bu sloganları on binlerce halkımız meydanlarda haykırıyor ve bu uğurda şehitler vermiştir. Bu sloganlar şimdi de mücadelemizin sloganlarıdır.

Bir emperyaliste dayanılarak öbürüyle mücadele edilmez

TSİP revizyonistlerinin emperyalizme karşı mücadele konusundaki bu tutumları bütün ülkelerin revizyonistleri ile ortaktır. Revizyonizmin emperyalistleri kuruluş

mücadelelerini «tehlikeli kuşucular» olarak nitelendirmekte ve bunları söndürmeye çalışmaktadır. TSİP revizyonistleri de adımlarını onlara uyduruyorlar. Onlar NATO'cu revizyonist partileri göklere çıkarırken emperyalizme karşı halkların silahlı mücadelesine önderlik eden Marksist — Leninist partileri «provokator»lıkla suçlamaktadır. Onların bu tutumlarını bütün açıklığı ile başka bir yazıda ortaya koyacağız.

Ama dünya halkları emperyalistlerin ve revizyonistlerin engelleme çabalarına rağmen emperyalistlerle nasıl dövüşüleceğini gösteriyorlar. Kambocya halkının zaferi bunun son bir örneğidir. TSİP revizyonistlerine kalsaydı, Kambocya halkı elini kolunu bağlayıp oturmalıydı, emperyalistlere «koz vermemek için silâha sarılmamalıydı. Portekiz halkı da emperyalizme karşı amansız mücadele yolunu tutacaktır. Bunu hiç bir güç önleyemez.

TSİP revizyonistleri Portekiz hakkında şunları da yazıyorlar:

«(...) Sovyetler Birliği'ne liman kolaylıkları sağlanırken ABD emperyalizmine karşı netleşen tutum ile ilgili haberler olumlu gelişmelerin müjdecisi olarak görülüyor»

Kitle: sayı: 52, sayfa: 2)

Bu sözler, revizyonizmin bir ülkenin başına ne belalar açabileceğini gösteriyor. Bugün Sovyetler Birliği ABD ve Avrupa emperyalistleriyle pazarlıklar yaparak Portekiz'e sızmaya çalış-

maktadır. Portekiz halkının sırtından emperyalistlerle anlaşmalara girişmektedir. Onların amacı Portekizi kendi yarı — sömürgeci haline getirmektir. Türkiye ve Dünya halklarının tecrübesi, bir emperyaliste karşı mücadele ederken, başka bir emperyalistle dayanılarak zafer kazanılamayacağını göstermektedir. Proleter devrimcileri, hiç bir yabancı ülkeye imtiyaz tanımayan bir bağımsızlıktan yanadırlar. Halkların isteği de bu yöndedir. Öte yandan hiçbir gerçek sosyalist ülke başka ülkelerden Sovyetlerin Portekiz'den istediği gibi imtiyazlar istemiyor. Sosyalizmin karakterinde müdahalecilik ve tahakküm yoktur. Portekizdeki burjuva diktatörlüğünün Sovyet sosyal — emperyalistlerine imtiyazlar tanımasını «müjde» diye nitelenecek devrimciçilik değildir. TSİP revizyonistlerinin Portekiz halkının anti-emperyalist gösterilerine karşı çıkmasının bir amacı da halktaki bağımsızlık duygusunu köreltmektir. Çünkü bu duygu Sovyet sosyal — emperyalizminin de düşmanıdır.

TSİP revizyonistlerinin tutumu, revizyonizmin ve sosyal — emperyalizmin ülkemiz için «soyut» meseleler olmadığını bir kere daha gösteriyor. Aksine emperyalizme karşı mücadele revizyonizme karşı mücadeleden ayrılamaz. ABD emperyalizminin bütün dünyada gerçekleştirdiği şartlar da sosyal — emperyalistler yeni nüfuz alanları kazanmaya çalışıyorlar. Bu bağımsızlık ve kurtuluş isteyen halklar için yeni tehlikeler yaratıyor. Bu tehlikeler bizim ülkemiz için de mevcuttur.

Portekiz ve Revizyonistler - 2

TSİP Nasıl Bir Düzen İstiyor?

TSİP revizyonistleri, Portekiz'deki burjuva diktatörlüğünü «demokratik devrim» ve «sosyalizm yolu» diye göklere çıkarıyorlar. Her şeyi Sovyet sosyal - emperyalistlerinin menfaatleri açısından görenlerin bu tutumları, halkımıza yenilgi ve felâketten başka bir şey getiremez..

TSİP revizyonistleri, Portekiz'deki askeri darbeyi ve daha sonraki gelişmeleri göklere çıkararak nasıl bir «devrim» ve nasıl bir düzen istediklerini ortaya koydular. Onlar şöyle yazıyor:

«Portekiz devrimi, uluslararası işçi sınıfı hareketi ve dünya devrimci pratiğine oldukça zengin ve yeni deneyler kazandırmaktadır. Portekiz Komünist Partisi Genel Sekreteri Cunhal'ın de söylediği gibi «Portekiz deneyinin en karakteristik özelliği halk hareketinin Silahlı Kuvvetler Hareketiyle ittifakıdır.» «Bu özelliği anlamamakta ısrar edip, Portekiz gerçeklerinden kopuk mekanik devrim «stratejilerinde» direnen «goşist» grup ve grupçuklar..»

(Kitle sayı: 51, sayfa: 6)

«Portekiz'de demokratik devrimin bir çeşit garantisini meydana getiren silahlı kuvvetler hareketi.» (İlke sayı: 15, sayfa: 21)

«Portekiz işçi sınıfının ve Partisinin bugünkü temel desteği devrimci subaylar.»

(Kitle sayı: 52, sayfa: 2)

Revizyonistler, işçi - köylü ittifakını reddediyorlar ve onun yerine Silahlı Kuvvetler Hareketiyle ittifakı koyuyorlar. Çünkü onlar, işçi ve köylülerin demokrasisini istemiyorlar. Tam tersine kendi burjuva kliklerinin halk üzerindeki diktatörlüğünün peşinde koşuyorlar. Revizyonistler, proleterya önderliğinde devrimi reddediyorlar, onu «mekanik buldukları» söylüyorlar. Çünkü onlar, bir kaç bakanlık koltuğu uğruna burjuva diktatörlüklerini «sosyalizm» olarak ilan etmeye hazırılar. Onlar devrimin «garantisini» halkta değil, Silahlı Kuvvetler Hareketinde arıyorlar. Çünkü onlar NATO'cu orduların darbelerine bel bağlamışlardır. Onların sözünde «proletarya partilerinin «temel desteği» proleterya değil, mazlum Afrika halklarına kan kusturan ve Portekiz halkını ezen ordudur.

Bütün bunlar, «proletaryanın bağımsızlığı», «proletaryanın önderliği», «proletarya partisi» gibi kavramların TSİP revizyonistlerinin ağızlarında nasıl birer yalan dojan haline getirildiğini göstermektedir. Onların dergilerinde, gazetelerinde sık sık Lenin'den, Marks'tan, Dimitrov'dan sözetmeleri işçilerden, köylülerden ve devrimcilerden gerçek yüzlerini gizlemek içindir.

DARBECİLİK VE «BARIŞÇI GEÇİŞ»

TSİP revizyonistleri, devrim yolunu karartmak için, «Portekiz deneyinin karakteristik özelliği»nden dem vuruyorlar. Aslında onlar, sadece Portekiz için bütün dünya ülkeleri ve Türkiye için aynı şeyi hayal ediyorlar. Zaten TSİP revizyonistlerinin mirasına kondukları Kuvvetsizlik ve darbeciliğini Türkiye'nin ve Türkiye ordusunun «orijinallığı» ile açıklamaya çalışıyorlar.

Cunhal, PKP ile Silahlı Kuvvetler arasındaki ittifakın Portekiz'de «barışçı bir yol izlenmesi için elverişli koşullar» yarattığını söylüyor.

İşte revizyonistlerin Portekiz'den çıkardıkları «özel» ders budur. Ama bunda yeni olan bir şey yoktur. Bu, revizyonistlerin eskiden beri çizdikleri sakıdır. Halkların «barış içinde» sömürülme razı olmalarını öğütleyen bu tezler dünya halklarının devrim mücadelesi tarafından mahkum edilmiş bulunuyor.

Revizyonistler teminat veriyor

TSİP revizyonistleri, PKP'nin, programından proleterya diktatörlüğünü çıkarmasını dahil övüyorlar. Şöyle yazıyorlar:

«Portekiz Komünist Partisi, «laflarla devrimcilik yapılamayacağını» da bütün dünyaya gösterdi.» (Kitle sayı: 52, sayfa: 2)

PKP, emperyalistler ve yerli hakim sınıflar için bir tehlike teşkil etmediğini isbat etmek için, özünü asla savunmadığı proleterya diktatörlüğünün sözünden vazgeçmiş. TSİP revizyonistlerinin de her zaman yaptıkları iş budur.

PKP'nin son tutumunu da bu yüzden övüyorlar.

Ama revizyonistlerin bir «laf»tan ibaret söyledikleri proleterya diktatörlüğü Marksizm - Leninizmin özüdür. Lenin Marksizmin bu özü, terk edildiği zaman, burjuvazinin Marks'ın heykellerini dikmeye hazır olduğunu belirtmiştir. Proleterya diktatörlüğünden vazgeçildiği takdirde, bütün emperyalistler ve işbirlikçileri kendi diktatörlüklerini «sosyalizm» diye adlandırmaya hazırılar. İşte, gerek PKP gerekse TSİP revizyonistleri sosyalizmi burjuvazi için kabuğ edilebilir hale getirmek üzere bu manevralara girişmektedirler.

Revizyonist grev kırıcıları

Şimdi TSİP revizyonistlerinin «lafta değil, gerçekten devrimcilik yaptığını» öne sürdükleri Portekiz revizyonistlerinin ilk işlerinin ne olduğunu bizzat TSİP revizyonistlerinden dinleyelim:

«Nitekim, özgürlüğe susayan Portekiz işçilerinin sol darbeden bir kaç gün sonra başlattıkları grevleri Cunhal durdurdu. PKP lideri işçilere şöyle seslenmişti: «Sınıfımızın iktidarını perçinleyinceye kadar, faşist solucanlara başlarını doğrultmak fırsatını ölüncüye kadar vermemek için..» «Grev dalgası durdu.»

(Kitle sayı: 29, sayfa: 5)

İşte revizyonistlerin «mekanik» olmayan «devrimcilik»leri budur. Üç beş bakanlık koltuğu uğruna «özgürlüğe susayan» işçilerin grevlerini durdurmak. Oysa faşizmi ebediyen mezarına gömecek biricik güç kitçilerin gücüdür. Proleterya diktatörlüğü diye bir meselesi olmayanların elbette işçilerin seferber edilmesine de ihtiyaçları yoktur. Onların «pekiştirilmesi»nden sözettikleri iktidar ise burjuvazinin gerçek diktatörlüğüdür.

Cunhal'ın grev kırıcı sesi, TSİP revizyonistlerinin CHP'yi yıpratmamak için PTT işçilerinin grevlerini bastırmaya çalışan seslerine ne kadar da benziyor. Kıbrıs müdahalesi sırasında TSİP revizyonistleri de tıpkı Portekiz'li kafadarları gibi yurdumuzdaki bütün grevlerin durdurulmasını istemişlerdi. Revizyonistler bütün ülkelerde özgürlüğe susayan halklara karşı grev kırıcılığı yapıyorlar.

Burjuvaziye demokrasi, halka diktatörlük

TSİP revizyonistleri, cuntanın yurt dışındaki işçilerin seçimlere katılmasını kısıtlamasını şöyle övüyorlar:

«Seçme hakkı.» yüzbinlerce Portekizlinin demokratlaşma sürecine katılmamış oldukları için bilinçli oy kullanamayacakları hesap edilerek sınırlandırılmıştır. Bu Komünist Partisi'nin kuşku ve isteklerine tamamen uygun bir karardır.» (İlke sayı: 15, sayfa: 21)

TSİP revizyonistleri, işçileri bastıran, NATOaleyhtarı gösterileri yasaklayan, devrimci partileri kapatan, devrimcileri hâşşelere doyduran cuntayı halkı göstermek için şunu yazıyorlar:

«Silahlı Kuvvetler Hareketi sosyal kavramlara kapalıdır.» (İlke sayı: 15, sayfa: 20)

Bütün gerici ve faşistlerin halkın demokratik haklarını ortadan kaldırırken, seçimleri yasaklarken aynı TSİP ve PKP revizyonistlerinin gerekçelerin öne sürmüşlerdir. Onlar da halkın kendi menfaatinin nerede olduğunu bilmediğini söyleyerek zulüm ve baskı uygulama hakkını kendilerine vermişlerdir. Revizyonistlerin «soyut özgürlükler» konusundaki vaazları Erim'in anayasal hakları halkımız için «lüks» ilan etmesini hatırlatmaktadır.

Kendi programlarında faşistler de dahil bütün sınıflara bol bol özgürlük vadeden TSİP revizyonistleri, sıra halka gelince bu özgürlükleri kolayca «soyut» ilan edivermektedirler. Onların Portekiz olayları karşısındaki tutumları, faşistlere verdikleri sözleri harfiyen tutacaklarını, halka vaat ettiklerinin ise bir yalan dolandan ibaret olduğunu gösteriyor. TSİP revizyonistleri özledikleri düzenin işaretini şimdiden vermişlerdir. Onlar Epengle işçilerine de zorbalığı «sosyalizm» adını uygulamışlar.

Emperyalizme kucak açanlar

TSİP revizyonistleri NATO aleyhtarı gösteriler için şöyle yazıyorlar:

«Portekiz'de herkes, bu gösterilerin karşı - devrimci koz vereceğini ve emperyalist müdahaleye kucak açmak demek olduğunu biliyor.» «Silahlı Kuvvetler Hareketi'nin gösterilerden vazgeçilmesi isteğine kendilerine Mao'cu adım veren MRPP olumsuz cevap verdi. Emperyalizmin ekmeğine yağ sürmeye kararlı, faşizme göz kırpan bu goşist grupçuk 500 kadar militanıyla bir gösteri düzenledi. Bütün Karşı - Devrimci Hareketleri Önlemekle Görevli Hareket Birlikleri (COPCON) gösterileri sakın bir şekilde izledi. Maoist grupçuk, «NATO'nun kovulması», «emperyalizme hayır» sloganlarını attıysa da, sokaktaki halktan hiç bir yanık bulmadı. Daha çok eğlenmeli bir gösteri şeklinde seyredilen göstericiler, birlikler hiç bir olaya meydan vermeden dağılmak zorunda kaldılar.»

(Kitle sayı: «6, sayfa: 4)

Revizyonistler, hangi müdahaleden söz ediyorlar? Portekiz, NATO'ya bağlı Amerikan emperyalizminin tahakkümü altında bir ülkedir. Emperyalizm bizzat Portekiz'in içindedir. Emperyalizme karşı mücadele Portekiz ulusunun en tabii hakkıdır. Bağımsızlık ve demokrasi emperyalistler tarafından «sulu durma»nın bir mükafatı olarak bahsedilmeyecektir. Emperyalist tahakkümden kurtulmanın tek yolu halkın mücadelesidir. «Emperyalizme kucak açmak», işte bu mücadeleye karşı çıkmaktır. Gerçek «provokasyon» halkın emperyalizme karşı mücadelesini bastırmaya çalışmaktır. Gerçek provokatörler revizyonistlerdir. Onlar bugünkü yarı - sömürge durumun devam etmesini istemektedirler. Bu durumu değiştirecek halk hareketinden tıpkı emperyalistler gibi korkmaktadırlar.

TSİP revizyonistleri bu sözleri NATO filosunun Portekiz sularında manevralar yaptığı sırada yazıyorlar. Bu filo da Portekiz halkını tehdit etmek için oraya gelmiştir. Revizyonistler de gösterilere karşı çıkarken bu filonun amacına hiç met etmemektedirler. Onlar her zaman, halkları emperyalistlerin ve faşistlerin terörü ile korkutmaya çalışmaktadırlar. Revizyonistler dünya halklarının emperyalizmine boyun eğmeyen tabiatını köreltmeye ve işbirlikçilerin teslimiyet ve kölelik ruhunu yaymaya çalışıyorlar.

TSİP revizyonistleri yurdumuzda da, halkın emperyalizme ve faşizme karşı aktif mücadelesini «provokasyon»la damgalamaktadırlar. Onlar, Doğu sahilde Amerikan askerlerini denize dökmek için yürüten halkın önüne barikat kuran revizyonistlerin mirasçısıdır. Şimdi ise bizim halkımızı

(Devam 11. sayfada)